

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 923

Het avontuur van Boris Michaëlowitsch.

20 cent

Kijk maar eens naar Uw brandkast! schreeuwde de geboeide Beaupré ironisch.

NIEUWE SERIE

Het Avontuur van Michaëlowitsch

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

WAAR IS DR. COX ?

Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand zaten tegenover elkander, ieder met een sigaret tussehen de lippen, aan een tafeltje op het terras van het Carlton Hotel, vanwaar zij een prachtig uitzicht genoten over de Theems, met de Tower Bridge in de wazige verte.

Dat wil zeggen — zij zouden er van hebben kunnen genieten, als hunne gedachten op dit oogenblik niet door andere, ernstiger zaken in beslag waren genomen !

Voor hen op tafel lag een zooveen dichtgevouwen nummer van de „Daily Telegraph”, en daarin had Charles een bericht gevonden, dat den beiden vrienden veel te denken had gegeven.

Nadat hij het op zachten toon had voorgelezen, terwijl de Groote Onbekende met gebogen hoofd toelusterde, had er eenigen tijd stilzwijgen geheerscht.

Maar nu sprak Raffles op zachten toon :

— Het is dus nu wel zeker, dat Dr. Cox nog in leven is !

— Ja, je doodsvijand, de Meester, de chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel, die vreeselijke bandietenvereniging, leeft nog, daar aan kan niet getwijfeld worden ! zeide Charles met een zucht.

— Ik meende toch zoo stellig, dat de schurken den dood had gevonden, toen wij zijn water-vliegtuig in den grond hadden gevaren, waarin hij trachtte te ontkomen met het gewichtige document, dat ik met zooveel moeite had weten te verkrijgen, en dat in geen geval openbaar had mogen worden gemaakt ! Gelukkig hebben wij dit staatsstuk weten te redden — maar Cox is ons ontsnapt !

Weer zwegen de beide mannen geruimen tijd, tot Charles hernam :

— Het schijnt wel ons onvermijdelijk noodlot te zijn, dat wij steeds te kampen zullen hebben

tegen een man als Cox!

— Natuurlijk, Charles. Even lang als er een Genootschap van den Gouden Sleutel zal bestaan! zeide Raffles met een licht schouderophalen. Eerst was het professor Shydrift, een onmensch, zooals ik er geen meer meende te kunnen aantreffen — en toch hebben wij er later wéér een gevonden in den persoon van zijn opvolger, professor Nicholson! Die heeft eenige tijd geleden zijn tallooze misdaden aan de galg moeten boeten — maar reeds eenige dagen daarna ging het genootschap over tot de verkiezing van een nieuw opperhoofd! Je zult je natuurlijk even goed als ik herinneren, dat ik door een gelukkig toeval bij die verkiezing aanwezig kon zijn en toen getuige ben geweest van den strijd tusschen den thans gekozen chef en markies Beaupré de la Sardogne, een Franschman, die minstens evenveel recht als Cox op den titel van chef meende te kunnen doen gelden en die met slechts weinig stemmen meerderheid werd verslagen.

— Ja, dat weet ik alles nog zeer goed, zeide Charles nadenkend. Je hebt mij destijds medegedeeld, dat de Fransche markies er niet uitzag als een man, die het bij die nederlaag zou laten, wat dan ook spoedig gebleken is, want reeds een paar dagen na de verkiezing scheelde het maar weinig of juist door toedoen van dien doodsvijand van Cox hadden wij ons van dien gevaarlijken tegenstander ontdaan!

— O, ik geef de hoop nog volstrekt niet op, Charles dat het ons zal gelukken, Cox onschadelijk te maken!

— Het zal zeer moeilijk zijn!

— Dat erken ik. Hij is een buitengewoon sluw man. Weliswaar weten wij hoe hij heet, hoe hij er uitziet in het dagelijksch leven, zelfs waar hij woont, en dat hij inderdaad Cox heet. Maar wat helpt ons die wetenschap, als wij geen bewijzen hebben voor de vele misdaden, die hij, daarvan ben ik overtuigd, reeds gepleegd heeft?

— Je hebt gelijk! Zoo ging het ook met Nicholson! Pas toen het voor de politie aan geen twijfel meer kon onderhevig zijn, dat die hooggeëerde geleerde niemand anders was dan

een hoogst gevaarlijk boosdoener, kon zij er toe overgaan, zich van hem meester te maken — en hoeveel moeite heeft dat niet gekost!

— Ja, het heeft vele maanden moeten duren, alvorens de bewijzen zich zoodanig hadden opeengestapeld, dat zelfs de hooggeroemde Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard, niet meer mocht twijfelen! Nicholson leefde als het ware in een vesting, welke duchtig verdedigd werd, niet alleen door tastbare dingen maar vooral door een onzichtbaar net van alibis. Dat had hij te danken aan zijn tallooze medeplichtigen, die desnoods ieder oogenblik van den dag een mijneed voor hem hadden willen doen!

— En Cox?

— Ik vrees, dat het met hem nog veel erger gesteld is! Ik bedoel — hij is nog sluw, nog stoutmoediger dan zijn voorganger, en hij kan zich gerust vergelijken met Shydrift, die volgens mij het model van den volmaakten boosdoener was — wreed, listig, krachtig, volkomen gewetenloos, onvermurwbaar voor verraders, en die zijn vijanden vervolgde met een taaie vasthoudendheid, die ondanks alles bewondering afdwong!

— Je zelf ook, Edward? vroeg Charles.

— Zeker, Waarom niet? Eerlijkheid voor alles! En al zoekt hij honderd maal mijn verderf, zoo zal ik hem toch altijd de eer geven, die hem toekomt!

— Intusschen zitten wij maar weer met den schurk opgescheept! bromde Charles. Hij zal niet rusten, voor hij je ware identiteit heeft uitgevonden, die zelfs voor Shydrift en Nicholson verborgen is gebleven! En veronderstel eens, dat hij die ontdekt!

— Als hij er achter komt, Charles dat John Raffles, alias Lord Lister, hier te Londen een fraai huis bewoont, en daar den naam Lord William Aberdeen draagt — wel dat zou niet zeer aangenaam zijn, maar hij zou toch niet weinig moeite hebben, dat aan te toonen, zóó, dat er voor de politie niet aan te twijfelen valt! En dan nog — ik kan immers aanstonds een ander karakter aannemen, en als het niet anders gaat, de rol van Lord Aberdeen voorgoed laten

varen!

Onder het spreken had Raffles het blad weder ter hand genomen, en er terloops zijn blikken over laten glijden.

Nu nam hij het snel op, las met aandacht een klein berichtje, onder „Stadsnieuws” en reikte toen het blad glimlachend aan Charles met de woorden:

— Ik vermoedde en verwachtte het!

Charles nam het blad aan en las halffluid:

„Naar wij vernemen, zal Dr. Cox zijn drukke praktijk nederleggen. Hij zal voortaan nog slechts spreekuur houden voor zeer ernstige gevallen, waarbij vooruit belet moet worden aangevraagd”.

— Wat beteekent dat? vroeg de jonge man verbaasd.

— Dat beteekent heel eenvoudig, dat onze man zoo weinig mogelijk vat op zich wil doen geven — en bovendien dat andere zaken zijn kostbaren tijd in beslag nemen! Het is al gemakkelijk voor een zijner vijanden, laten wij bijvoorbeeld zeggen voor Beaupré, om vermomd tijdens zijn spreekuur binnen te dringen en hem een mes in de borst te stooten en vervolgens de vlucht te nemen voor men hem heeft kunnen grijpen of herkennen. Daaraan stelt een man als Cox zich niet bloot!

— Dat maakt intusschen onze eigen pogingen om hem te ontmaskeren niet gemakkelijker, Edward! riep Charles uit.

— Neen. Die man heeft natuurlijk tallooze vrienden, die hun huis te zijner beschikking stellen, wanneer hij dit slechts noodig heeft. Wat zijn eigen woning betreft — die zal er ook nu wel op zijn ingericht, om een overhaaste vlucht te vergemakkelijken!

— Toch zal zij een vergelijking met het huis van Nicholson, hetwelk deze van Shydrift had geërfd, niet kunnen doorstaan!

— Maar dat was dan ook werkelijk ideaal! hernam Raffles spottend. Herinner je maar eens de geniale inrichting van de spreekkamer! Hij had alleen in dat vertrek wel zes middelen, om iemand eensklaps te doen verdwijnen — en

voor goed, als het hem zoo in zijn kraam te pas kwam!

— Ja, wij zelven hebben met die vreeselijke moordenaarsval kennis gemaakt, zeide Charles met een huivering, welke hij niet kon onderdrukken.

Langzamerhand begon de duisternis te vallen.

Een blauwige schemering legde zich over de rivier, en hulde den Tower in een tooverachtig waas.

De vormen begonnen te vervagen, en hier en daar pinkten reeds lichten op den anderen oever, daar waar de volksbuurten een aanvang nemen.

Ook op het water gleden roode, witte en groene lichten voorbij op de zwarte scheepsrompen.

Raffles rekte de armen uit, onderdrukte een geeuw, en zeide:

— Het wordt hier wat koel, Charles. Wat dunkt je er van, als wij eens een kijkje gingen nemen in het Criterion.

— In dat nieuwe cabaret? Ik heb er niets tegen! Het is alleen nog maar wat vroeg.

— Wij kunnen loopen. Het is verrukkelijk herfstweder, en wat beweging zal ons goeddoen, na het wat overdadige diner, hetwelk de brave Ober ons had aangeraden!

De twee vrienden stonden op, Raffles betaalde den kellner, die met hun hoeden en jassen kwam aandraven, en daarop verlieten zij het hotel.

Zij slenterden een wijle langs het Strand, dat in licht baadde, en waar een groote drukte heerschte, langs de helverlichte étalages der gesloten winkels, voorbij bars en bioscopen sloegen toen Fleetstreet in, en traden daar een gebouw binnen, hetwelk zijn nieuwhed nog al te zeer verried door schitterend verguldsel, glinsterend graniet en blinkende spiegels.

Het was de nieuwe bar „Criterion”, welke daar niet lang geleden geopend was door een Italiaan, die groote winsten had gemaakt met sluikhandel, en nu zijn kapitaal niet beter meende te kunnen beleggen, dan het te steken in een zaak, die zeker wel zou trekken in een stad als Londen.

De man bleek goed te hebben gezien, want van den eersten dag af bloeide zijn onderneming.

Weliswaar kwam er een eigenaardig publiek, voor een groot deel bestaande uit cocottes, speculanten en rijke leegloopers, maar die vormden er juist weder de groote attractie voor den vreemdeling, die Londen kwam bezoeken!

Ook op Raffles had dit wonderlijke milieu, hoewel dan om geheel andere redenen, aanstonds een bijzondere aantrekkingskracht uitgeoefend.

Hij vond daar immers een vruchtbaar veld voor zijn werkzaamheden, kon er zijn mijnen graven, hoorde er nuttige inlichtingen — in het kort: het „Criterion” was voor den Grooten Onbekende een soort mijn, waar hij naar welbehagen kon delven.

Een portier, gedost in een met goud-borduursel overladen uniform, trad den beiden mannen buigend tegemoet, en een toesnellend kellner wees hun den weg naar de vestiaire.

Nadat Raffles en Charles zich van hun over-

goed hadden ontdaan, traden zij de zaal binnen, of om juister te zijn, een der zalen, waaruit de inrichting bestond.

Daar vierde juist de dans hoogtij.

In het midden was een ruimte vrij gelaten, waar omheen de tafeltjes waren geplaatst, ieder voorzien van een klein, kristallen, electrisch lampje met rood-zijden kap.

En in die open ruimte dansten de paren een „Jazz”, begeleid door een klein maar voortreffelijk orkestje, dat had post gevat op een soort podium, door palmen omgeven.

Maar dat was het niet, wat de aandacht van Raffles dadelijk na zijn binnenkomen had getrokken.

Dat was, omdat zijn scherpe blik dicht bij het orkestpodium een man aan een tafeltje had zien zitten, dien hij aanstonds herkende.

Het was Markies Beaupré de la Sardogne, de doodsvijand van Dr. Cox, en diens mededinger bij de verkiezingen voor het Presidentschap van het Genootschap van den Gouden Sleutel!

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar
De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met gou.

HOOFDSTUK II.

EEN NIEUWE KELLNER.

Charles was niet weinig verbaasd over het doen van zijn vriend, maar toen hij een blik door een kier van de portière had geworpen in de richting welke Raffles hem had aangewezen, toen begreep hij!

— De Beaupré! fluisterde hij. Wat doet die hier? Is hij dan nog niet weder naar Frankrijk teruggekeerd?

— Dat schijnt wel zoo, Charles antwoordde Raffles droogjes. Hij zit althans in een Londensch cabaret — en op zijn gemak, naar het schijnt.

— Maar waarom is hij hier?

— Waarom? Weet ik dat? We kunnen het hem bezwaarlijk gaan vragen, want hij zou het recht hebben, op zijn beurt te informeren met

wiens zaken wij ons bemoeien!

— Waarom verstop je je hier dan eigenlijk?

— Verstoppjen is het goede woord niet. Ik wil mij alleen maar tijdelijk onzichtbaar maken.

— Voor wien? Voor Beaupré?

— Juist. Ik lees iets op zijn gelaat — wat niet zoo gemakkelijk te omschrijven valt, maar dat wijst op groote dingen die op komst zijn: Kortom, hij ziet er uit als iemand, die wacht!

— Die wacht? Wat wil je daar mee zeggen? Is dat zoo iets bijzonders?

— Over 't algemeen niet, antwoordde Raffles glimlachend. Maar Beaupré heeft een zeer uitdrukkingvol gelaat, waarop als in een boek te lezen valt. Ook daarom zou hij als leider van een bende misdadigers minder geschikt zijn geweest. En op dat gelaat zie ik, dat zijn wachten van bijzonderen aard is! Hij wacht niet — hij verwacht! En geen vriend, dat is duidelijk te zien!

— Waaraan dan?

— Aan de flikkering in zijn oogen, aan het zenuwachtig roffelen op het marmer van zijn tafeltje met de knokkels van zijn sterke vingers, aan de bruuske wijze waarop hij nu en dan zijn lichaam omwendt, teneinde alle tafeltjes rondom den dansvloer met zijn blikken af te zoeken — aan alles!

— En wie zou dan wel de persoon zijn, die zijn ongeduld gold? Een ontrouwe minnares misschien.

— Als hij zich hier te Londen voor den korten tijd van zijn verblijf nog een minnares heeft aangeschaft, zal die het wel niet de moeite waard hebben gevonden om hem ontrouw te worden!

— Is het misschien een man?

— Een man? Best mogelijk!

Raffles bracht zijn oog nogmaals voor de reet van de portière, keek even met gespannen aandacht — en toen hij zich oprichtte, lag er een eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat, en zijn stem had een scherp klank, toen hij opgedempten toon zeide:

— Het is een man, Charles! Het is dr. Cox!

Bijna had Charles een schreeuw van verba-

zing gegeven, maar nog bijtijds legde Raffles hem de hand op den mond.

— Stil nu! beval hij. Bederf vooral het spel niet. Kijk liever!

Charles hief de portière ter zijde een weinig op en zag den Meester, den leider van het wijdvertakte, machtige misdadigersgenootschap, binnentreden.

Zijn gelaat stond strak en zijn groengrijze oogen vlamden.

Hij was in avondtoilet, en nevens hem schreed een zeer bevallige vrouw, die in haar geheele uiterlijk haar beroep van demi-mondaine verried.

Zij was uiterst elegant gekleed, in een paars zijden soiréecostume, een prachtige stola van hermelijn nonchalant over een schouder geworpen een aigrette met briljant in het hoog opgemaakte, rosblonde haar.

Zooals zij daar voortschreed naast Cox, met zijn vaal gelaat en zijn sluik, zwart haar, maakte zij een waarlijk vorstelijken indruk.

Zij droeg veel juweelen, aan de vingers, in de ooren en om den hals.

Charles had dit alles in een oogopslag gezien. Hij zag hoe de Beaupré half van zijn stoel oprees, met gebalde vuisten en vlammende blik, toen hij zijn gehaten tegenstander zag binnentreden, hoe de twee vijanden elkander eenige oogenblikken aanstaarden en hoe Cox toen, onverschillig even de schouders ophalend, verder liep om een paar vrije plaatsen voor zich zelf en zijn dame op te sporen.

Dat ging niet zoo gemakkelijk, want hoewel het nog tamelijk vroeg was, zoo waren toch bijna alle plaatsen reeds bezet.

Maar eindelijk scheen het ongelijke paar — een pauw naast een katuil — toch een tafeltje voor slechts twee personen te hebben gevonden op de estrade die langs drie zijden van de danszaal rondom den muur liep, en welke men langs eenige treden kon bereiken. Weer daarboven waren nog eenige loges, door portières van de gang afgesloten, die echter meerendeels van te voren besproken waren.

Voor hij plaats nam, wierp Cox zijn verslagen

tegenocandidaat nogmaals een koelen, tartendenden blik toe — en scheen toen verder geen notitie van hem te nemen, maar zich alleen met zijn dame te bemoeien, die zich met een prachtige ivoren waaier koelte toewuifde.

Nu en dan wierp de vrouw een snellen blik op Beaupré van achter haar waaier.

Charles had dit alles waargenomen, en richtte zich nu weder op, terwijl hij Raffles fluisterend toevoegde :

— Die vrouw is mij onbekend. Ken jij haar?

— Ja. Als je bekend was met de Weener *demi-monde* zou je haar ook kennen. Zij is in de Oostenrijksche hoofdstad algemeen bekend, waar zij furore maakte als revue-„*commère*” en als — hartebreekster. Men zeide dat zij zelve volstrekt geen hart bezat en dat vele mannen — de ezels! — om harentwille, zich geruïneerd hebben en zelfs den dood zijn ingegaan!

— Haar naam?

— Irene Scharwenka. Of dat haar werkelijke naam is, weet ik niet, maar zóó was zij vermeld op de programma's en aanplakbiljetten.

— Zij is zeer schoon.

— Niet waar? Zij heeft die eigenaardige, bedwelmende schoonheid der rossige, Zuid-Duitsche vrouwen, die Italiaansch bloed in de aderen hebben — en ook soms Slavisch. Het is niet zoo vreemd, alles wel beschouwd, dat zij de mannen waanzinnig weet te maken.

— Wat zou zij hier komen doen?

— Ja, als wij dat wisten! In ieder geval niet veel goeds. Vergis ik mij niet dan heeft die schoone sirene reeds eenige malen te doen gehad met de politie van Weenen en ook van Leningrad, want zij is een echte globetrotter.

— Zou zij weten wie Cox is?

Raffles dacht even na, alvorens te antwoorden :

— Dat zou mij althans volstrekt niet verwonderen. Irene lijkt mij juist de persoon om met iemand als Cox nauwe betrekkingen te onderhouden — misdadige betrekkingen! Wellicht is zij met een bepaald doel hier, misschien ook slechts door een toeval — maar dat zij lid is van een of andere bende, daarvan

ben ik bijna zeker! Nu, ik hoop het spoedig definitief te weten!

En voor Charles nog goed en wel begreep wat Raffles voornemens was, had deze den zaalchef, die juist achter hem passeerde (de portière sloot slechts een doorgang naar een zijgang af) aangesproken.

— Waarde heer, gij kunt mij een grooten dienst bewijzen, begon Raffles glimlachend, en tegelijkertijd haalde hij zijn portefeuille te voorschijn.

Naar het scheen, boezemde dit manuaal den waardigen zaalchef groot belang in, want hij hield zijn oogen strak op het fraaie voorwerp van krokodillenleder gevestigd, toen hij eenigszins verbaasd vroeg :

— Een dienst? Kan ik u van dienst zijn, mijnheer?

— Ja, en dat met zeer geringe moeite uwerzijds! Het betreft een kleine weddenschap, moet gij weten. Mijn vriend hier verklaarde zooeven gekscherend, dat hij het beroep van kellner in een zaak als deze wel het moeilijkste ter wereld vond, en dat men geoeffende, ijzeren hersens moet hebben om alle bestellingen te kunnen onthouden. Ik verzekerde hem, dat het niet zoo moeilijk was, en dat ik zelf bereid was gedurende een half uur of desnoods een uur die taak op mij te nemen, zonder mij ooit te vergissen, een glas of ook maar een lepeltje te laten vallen of een druppel te storten!

— Wel, wel, wel! kwam de zaalchef, den blik nog altijd op de portefeuille gevestigd, waaruit Raffles nu langzaam een biljet van vijf pond te voorschijn trok.

— Mijn vriend lachte mij uit, zoo vervolgde Raffles en zei zelfs dat ik opsneed. Ik vatte vlam en wedde met hem, dat ik ook doen zou wat ik u zooeven zeide. Hij nam de weddenschap aan — en nu kunt gij mij in de gelegenheid stellen haar te winnen.

Het biljet had zijn plaatsje in de portefeuille nu geheel verlaten en de zaalchef keek er naar, alsof hij gehyponotiseerd was.

— Heel aardig, heel aardig! mompelde hij. Ik geloof wel — misschien — wij zouden kunnen

beproeven.....

— O, het is zeer eenvoudig ! hernam Raffles lachend.

Hij vatte een kellner bij zijn rokspanden die juist met een met glazen beladen blad wilde passeeren, en verschrikt stilstond, en vervolgde :

— Hier heb ik al wat ik noodig heb ! Deze man wordt een uur buiten dienst gesteld. Hij kan gaan wandelen. Ik neem zoo lang zijn plaats in. Als gij vreest dat ik al te veel domheden doe, dan kunt gij hem bij de hand houden. De hoofdzaak is, dat ik zijn smoking met vergulde knopen, zijn servet, en zijn presenteerblad krijg, en dat hij zich niet in de zaal vertoont !

De kellner keek Raffles stom verwonderd aan, waarschijnlijk in de meening verkeerende, met een krankzinnige te doen te hebben, maar de zaalchef stelde hem fluisterend met eenige woorden op de hoogte en toen Raffles hem snel een souverain in de hand had gedrukt, met de belofte, de tweede hand aanstonds op dezelfde wijze te zullen vullen — toen lachte de kellner maar eens, zette zijn blad op een klein wandtafeltje, ontdeed zich van zijn kort buis met de vergulde knopen, legde zijn servet neer, en zeide :

— Ziedaar, mijnheer ! Als u de weddenschap wint — dan moet u vroeger een echte kellner zijn geweest ! Het zal u niet meevallen !

En in zijn hemdsmouwen verwijderde hij zich snel naar de dienstvertrekken om daar zijn eigen buis te gaan aantrekken en het personeel over den „zotten inval van dien rijken snoeshaan” te onderhouden.

Maar Raffles had zich vlug van zijn chic gesneden rok ontdaan, en het zwarte kellnersjasje aangetrokken dat hem „als geschilderd zat”, zooals de zaalchef geestdriftig uitriep, in wiens hand het vijfponds-biljet reeds verdwenen was. Hij greep het dienblad, sloeg het servet over zijn arm, en vroeg :

— Voor wie was dit bestemd ?

— Wees zoo goed, mij te volgen, dan zal ik u de „wijk” van den kellner, dien gij vervangt, even aanwijzen ! antwoordde de zaalchef, grinnikend om wat hij een goede grap van een rijk heer geloofde.

— Dan zal mijn vriend ergens plaats nemen en goed op mij letten ! zeide Raffles, en meteen sloeg hij de portière ter zijde en trad de zaal binnen, het blad met glazen op zijn vijf uitgespreide vingers balanceerend.

HOOFDSTUK III.

COMBINATIES EN INTRIGUES.

Charles trad na hem binnen, ging langzaam naar de trap, welke toegang gaf tot het orkestpodium, en sloeg vandaar de gedragingen van Raffles gade, wiens doel hij thans begon te doorzien.

Blijkbaar hoopte de gentleman-inbreker op zijn zwerftocht door de zaal ongemerkt wel het een en ander uit den mond van Cox of van Irene Scharwenka op te vangen, dat hem van nut zou kunnen zijn.

En weer bewonderde Charles de weergalooze wijze waarop Raffles zich aanstonds geheel wist te verplaatsen in zijn rol !

Niemand sloeg acht op hem — en dat was wel de beste kritiek welke hij zich kon wenschen !

Hij ging met zijn beladen blad rond alsof hij als piccolo zijn loopbaan begonnen was, hoog beleefd, zwaaide met zijn servet, stak zijn foaien op met een stereotiepen glimlach om de lippen, terwijl hij een bedankje mompelde — kortom, hij was een geheel ander persoon geworden, en zelfs zijn gelaat leek volkomen veranderd.

Hij maakte geen enkele fout, hij stortte geen druppel, hij struikelde niet, vertelde zich niet — en al dien tijd bleef hij in de buurt van het tafeltje, waaraan Cox en de schoone demi-mondaine waren gezeten, en deed hij zijn best, tersluiks iets op te vangen van hetgeen die beiden bespraken.

Kwartier na kwartier verliep, en Charles hield

steeds zijn blikken gevestigd op Raffles, die onverstoorbaar voortging met het bedienen der gasten, zoodat de zaalchef er ten langen leste aan begon te twijfelen, of hij hier soms met een echten kellner te doen had!

Er ontbraken nog twintig minuten aan het uur, toen er iets geschiedde, schijnbaar van weinig beteekenis, maar hetwelk de aandacht van Charles opnieuw gevangen nam.

De Beaupré was eenige minuten eerder opgestaan, had betaald, nog een blik op zijn doods-vijand geworpen en toen de zaal verlaten.

En nu wenkte ook Cox den kellner, dat wil zeggen, Raffles, betaalde hem, nam afscheid van zijn dame, fluisterde blijkbaar eenige woorden tegen haar, en ging daarop op zijn beurt heen.

Als Charles gemeend mocht hebben, dat er wellicht een drama in de lucht hing en dat Cox was heengegaan, teneinde zijn tegenstander uit te tarten en het met hem tot een uiterste te laten komen, dan zou hij zich bedrogen zien.

Want Cox kon nog ternauwernood op straat zijn, of Beaupré trad weder binnen.

Maar ditmaal langs een ongewonen weg.

Ook kwam hij de eigenlijke zaal niet in, en ten slotte was er van zijn lichaam slechts een klein deel te zien — alleen zijn hoofd, en dat nog niet eens in zijn geheel!

Kortom — Beaupré was snel door de kleine deur binnengekomen, welke de musici gebruiken om hunne plaatsen op het orkestpodium te bereiken, had zich verscholen achter den dikken contrabassist, den man een geldstuk in de hand gedrukt en loerde nu van achter diens muzieklessenaar, geheel verborgen achter het lichaam en het instrument van den dikken muzikant, naar de plaats, waar Irene nog altijd gezeten was, onverschillig rondziende en nu en dan een trekje aan hare sigaret doende.

Charles had een scherp blik, en hij was nu eenmaal gekomen om goed op alles acht te slaan, maar het was zeer goed begrijpelijk, dat het van de plaats waar de vrouw zat, bijna onmogelijk was, Beaupré temidden van het orkest in het oog te krijgen.

Met groote aandacht volgde Charles hetgeen er nu geschiedde.

Beaupré stond op zijn observatiepost, en keek onafgebroken naar het tafeltje van Irene.

Raffles liep bedrijvig heen en weer, maar hield ook de vreemde vrouw goed in het oog:

En nu trad er een man binnen, die een oogenblik aller blikken tot zich trok door zijn buitengewone lengte en zijn krachtigen lichaamsbouw.

Men herkende op het eerste gezicht den Rus in hem, en wel een Rus met een geprononceerd Mongoolsch type.

Hij had breede kaken, vooruitspringende jukbeenderen, een laag voorhoofd, borstelige wenkbrauwen, die kleine, geelgrijze oogen beschutten, welke eenigszins scheef geplaatst waren, hetgeen aan zijn gelaat een eigenaardige uitdrukking gaf, en een langen knevel, waarvan de punten omlaag wezen.

Zijn kleederen waren stellig bij den besten kleermaker van Londen vervaardigd, en men zag aanstonds, dat deze man gewend was, de uniform te dragen — en vooral, dat hij het bevelen was gewend!

Hij bleef een oogenblik in de deuropening staan, zag zoekend rond en kreeg toen het tafeltje in het oog, waaraan Irene gezeten was.

Hij liep er heen, zonder zich te overhaasten, maar met zijn oogen voortdurend op de schoone vrouw gericht, maakte een buiging voor haar, wenkte Raffles, die eerbiedig was komen toeschieten, en nu in gebogen houding voor hem stond, en zeide iets tegen hem dat hem dadelijk haastig deed wegstuiven.

Een oogenblik later stond er champagne in een grooten koeler op het tafeltje. . . .

Charles keek naar het orkestpodium.

Beaupré stond nog altijd op dezelfde plaats, als uit brons gegoten.

Het was duidelijk, dat hij hetgeen daarginds aan het tafeltje van de schoone vreemdelinge voorviel, met meer dan gewone oplettendheid gadesloeg.

Er verliepen nog tien minuten zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Toen zag Charles hoe de zaalchef op Raffles

toeging, eenige woorden met hem wisselde, en hem blijkbaar beduidde, dat het uur verstreken was, en de kellner, wiens plaats hij had ingenomen, zijn functie weder wilde opnemen, daar nu juist het tijdstip ging aanbreken — het liep na middernacht — waarop het theaterpubliek kwam opdagen en de ruimste foaien werden gegeven.

En zoo legde Raffles zijn taak neer, na de „weddenschap” met glans te hebben gewonnen.

Hij voegde zich eenige minuten later weder bij Charles na zijn kellersbuis weder tegen zijn rok te hebben verwisseld en trok hem snel met zich mede naar een der *cabinets particuliers*, waarvan hij de deur dadelijk afsloot.

— Nu, als hier geen spannende en hoogstgevaarlijke intrigue op touw wordt gezet, dan wil ik mijn beroep er aan geven ! begon Raffles zoodra de twee vrienden gezeten waren. Heb je Beaupré gezien ?

— Ja. Hij had zich op het orkestpodium achter den zwaarlijvigen contrabassist verscholen !

— Dat heb je goed opgemerkt.

— Was hij van het tafeltje der schoone Weenske ook te zien ?

— Neen, althans niet wanneer men niet speciaal naar hem zoekt. Maar ik heb hem ontdekt gedurende mijn zwerftochten met edele wijnen en dure gerechten !

— Wat zou hij willen ?

— O, zijn plan is zeker, Cox een kool te stoven.

— Wat is er dan eigenlijk gaande ? Wat heb je kunnen afluisteren van het gesprek tusschen Cox en Irene.

— Niet zeer veel. Zij spraken bovendien weinig — de dokter is niet zeer spraakzaam van aard, als alle sluwe, voorzichtige boosdoeners. Maar ik heb dan toch opgevangen, dat er iemand verwacht werd en dat zij, Irene, „goed haar best moest doen”. Nu, die „iemand” is er nu, en zij doet haar best ook, dat verzeker ik je !

— Wie is de man, die aan haar tafeltje heeft plaats genomen met een air als had hij daar alle recht toe ?

— Een Russische grootvorst. Boris Michaëlo-

witsch is zijn naam. Nooit van gehoord ?

— Jawel, zijn naam klinkt mij bekend in de ooren. Is hij die grootvorst, die bijna terecht had moeten staan wegens het laten doodgeeselen van een zijner boeren ?

— Juist. In ieder ander land zou men hem ook inderdaad gevonnist hebben, behalve dan misschien in het Pruisen van voor den oorlog, maar in het Heilige Russische Rijk, waar toen nog vadertje Tsaar den scepter zwaaide, behoefde deze man, die zijn boeren nog als onderhoorigen en lijfeigenen, ja als slaven schijnt te beschouwen, niet te vreezen dat men hem voor de rechters zou brengen !

— De zaak is toen, meen ik, door een correspondent van de „Times” in geuren en kleuren overgeëind.

— Ja, en het scheelde maar weinig of de man was deswege als „ongewenscht vreemdeling” het land uitgezet.

— Wat komt grootvorst Boris hier doen ?

— O, hij reist voor zijn vermaak ! In het bolsjewistische Rusland is het hem natuurlijk wat al te warm geworden, en hij wacht blijkbaar op voor hem betere toestanden — maar die zullen wel nimmer terugkeeren !

— Hij ziet er, naar zijn kleederen en juweelen te oordeelen, niet naar uit alsof hij zijn vermogen in den steek heeft moeten laten !

— Dat is ook het geval niet. Hij heeft bijtijds, de meeste zijner bezittingen te gelde weten te maken en dat geld op buitenlandsche, voornamelijk Londensche en Amsterdamsche banken geplaatst.

— Hij is zeker zeer rijk ?

— Onmetelijk. Men schatte destijds zijn onroerende bezittingen op een waarde van 120 miljoen roebel, en zijn vermogen, belegd in verschillende ondernemingen, werd op zestien miljoen geraamd !

— Verbazend !

— Oeh zoiets kwam in het voormalige Rusland menigmaal voor. Ik geloof dat Rusland steeds het rijkste land ter wereld is geweest.

— Boris Michaëlowitsch schijnt Irene te kennen ?

— Sedert eenige dagen, naar het schijnt. Ik kon eenige zinnen opvangen. De vrouw spreekt voortreffelijk Russisch. Ik geloof dat de grootvorst smoorlijk verliefd op haar is, en dat Cox die vrouw aan het werk heeft gezet bij de tenuitvoerlegging van een of ander duivelsch plan.

— Waarin Boris de hoofdrol zou vervullen?

— Ja. Zijn rijkdommen moeten een man als Cox wel aantrekken, en een schoone vrouw is altijd een scherp en gevaarlijk wapen geweest in de hand van een sluw, niets ontziend man!

— Soms tijds een tweesnijdend wapen, Edward!

— Soms tijds. Maar daarvoor bestaat bij Cox geen kans. Als het moet is hij koud als ijs. Die mooie vrouw is voor hem op dit oogenblik geen wezen van vleesch en bloed, maar eenvoudig een werktuig!

— Wat ben je voornemens?

— Wel, wij zullen als belangstellend toeschouwer deze zaak volgen, en, zoodra dit noodzakelijk mocht blijken, ingrijpen.

— Als je dien Rus eens waarschuwde?

— Waarschuwen? Voorloopig denk ik daar

niet aan! zeide Raffles koel. De grootvorst is oud en wijs genoeg om voor zich zelf te zorgen en bovendien is hij mij alles behalve sympathiek. Ten slotte — hij zou mij waarschijnlijk of niet gelooven en bewijzen vragen welke ik hem niet kan leveren, of hij zou mij beleefd bedanken en verklaren dat hij de dame bij de eerste verdachte beweging zou neerschieten.

— Waarom zou Beaupré zoo vol aandacht den gang der gebeurtenissen van zijn schuilplaats uit hebben gevolgd?

— Daar is maar één reden voor: Beaupré volgt denzelfden gedachtengang als wij — en hij hoopt, evenals ik, dat deze onderneming van Cox tot diens ondergang zal leiden! Hij hoopt hem in de val te kunnen doen loopen, en hem in handen der politie te kunnen overleveren. Ik heb destijds Beaupré mijn diensten aangeboden om Cox te bestrijden — hij heeft toen geweigerd. Thans schijnt hij voor eigen rekening te werken. Welnu — wij zullen hen beiden gadeslaan, met het geduld van een kat, en eens zien waartoe dit alles voert.

HOOFDSTUK IV.

DE SECRETARIS.

Den volgenden dag, omstreeks drie uur in den middag, zat een krachtig gebouwd man op den steiger van een in aanbouw zijnd huis in Bishop Lane en liet zijn beenen over den rand van het smalle plankier bengelen.

Die man was John Raffles.

Hij bevond zich reeds den geheelen dag op den steiger, waar hij toegang had gekregen na aan den ploegbaas te hebben verzekerd, dat hij een particulier detective was, en in opdracht had, een huis aan de overzijde in het oog te houden.

Voor een groot deel strookte dit ook met de waardigheid want Raffles hield inderdaad een huis in het oog, en dat was het huis van grootvorst Boris.

Het was niet zeer groot, maar van een fraaien

bouwstijl.

De grootvorst had het reeds lang van tevoren gekocht en doen meubileren, daar hij een voor gevoel had van de rampen welke het ongelukkige Rusland zouden treffen.

Thans had hij het, voor den duur van zijn verblijf, in de Engelsche hoofdstad betrokken.

Degenen die er een blik in hadden kunnen werpen — en dat waren er velen, want de grootvorst pronkte gaarne met zijn rijkdommen — gewaagden met verbazing en bewondering van de weelde, welke zij daar aanschouwd hadden aan zilver en goud en kostbare meubelen.

Grootvorst Boris had vijf bedienden in dienst, waarvan drie Russen, uit zijn vaderland meegebracht. Er was een butler, een huisknecht, een chauffeur, een kok en een dienstmeisje

Het dienstmeisje was een Engelsche, de kok een Italiaan.

Dit alles had Raffles al heel spoedig ontdekt, en nu zat hij daar op zijn observatiepost, gekleed als metselaar, nu en dan voor de leuze eens wat steenen en kalk hanteerend, maar toch altijd één oog gericht op het fraaie heerenhuis aan de overzijde, waarvan hij alle ramen aan den voorgevel kon overzien.

Tot dusverre had hij echter niets bijzonders kunnen waarnemen.

Omstreeks tien uur in den morgen had een bediende een fraaien vos voorgebracht, de grootvorst was in sierlijk rijcostuum op het lage terras verschenen en had zich met een enkelen sprong in het zadel geworpen, hetgeen voor een man van ruim vijftig jaar een kranige verrichting mocht heeten.

Hij was ongeveer twee uren uit gebleven, waarschijnlijk om een wandelrit in het naburige Hydepark te doen, het paard was weggeleid en vervolgens had de grootvorst zich naar zijn werkvertrek begeven, na zich te hebben verkleed, althans Raffles zag zijn gestalte door een der ramen op de tweede verdieping vaag achter een geweldig groot schrijfbureau zitten.

Om een uur verliet hij opnieuw het huis, ditmaal in een sierlijke tweepersoons auto, welke hij zelf bestuurde, denkelijk om ergens te gaan lunchen en om half drie was hij weder teruggekeerd.

Dit alles had Raffles kunnen waarnemen, maar het had hem weinig verder gebracht.

Dit was echter een zaak van wachten, van lang en geduldig wachten — dat begreep Raffles zeer goed.

En daarom zou hij ook wachten, als het moest dagen achtereen — tot hij eenig inzicht zou krijgen omtrent de plannen van Cox en de zijnen.

Het had juist drie uur geslagen op een naburige kerkklok, toen er een fraaie, blauw gelakte auto kwam aanrijden, een gesloten coupé, met inwendige besturing, zoodat de chauffeur goed beschut zat.

Dadelijk wendden de blikken van Raffles

zich naar den prachtigen wagen, dien hij met het oog van een kenner bekeek.

— Een Renault! bromde hij voor zich heen. Vijf-en-dertig of veertig paards! Ligt vast op den weg, en ziet er wel naar uit, of hij tachtig kilometer per uur kan halen! Zie eens — de wagen houdt stil voor het huis van onzen grootvorst — en daar schijnt men hem wel verwacht te hebben, ten minste de deur wordt reeds geopend, nog voor de auto goed en wel stilstaat, en . . . nu stapt er een dame uit, die haastig naar binnen gaat! Ja, schoone Irene! Als men gebouwd is, als gij, en zulk een gracieuse gestalte heeft, dan helpt het niet veel, of men zijn gelaat al achter een sluier verbergt! Maar wat is dat nu?

Deze uitroep gold een tweede auto, die in pijlsnelle vaart kwam aanijden, en zeer dicht achter de blauwe Renault stilhield, maar toch ver genoeg, om haar van het heerenhuis uit onzichtbaar te maken.

Het portier werd snel nedergelaten en een hoofd kwam voor enkele seconden naar buiten steken om daarop weder naar binnen te worden getrokken.

Een hand wenkte uit het portier, het raampje vloog weder omhoog, de auto draaide, en reed weg . . . om den eersten den besten hoek om te slaan.

— Merkwaardig! bromde Raffles. De blauwe Renault schijnt gevolgd te zijn door de auto die daar zoo snel weder wegreed — een gewone huurauto. De man die daar binnen zat, moet er belang bij hebben, te zien, waar de blauwe wagen stilstond. En natuurlijk nog veel meer bij de persoon die er inzat! Nu, wij zitten hier goed, en hebben niets anders te doen, dan kalm af te wachten, wat de volgende oogenblikken ons zullen brengen!

Raffles behoefde niet al te lang te wachten.

De grootvorst was even aan het raam getreden, en trad nu snel weder in de kamer terug.

Er viel niet aan te twijfelen — hij verwachtte de schoone vrouw!

Even later liet een lakei haar binnen en Raffles kon van zijn observatiepost duidelijk zien, hoe Boris haar snel tegemoet trad en haar hand

aan zijn lippen bracht, om er een langen en vurigen kus op te drukken.

En daarop verdwenen de beide personen uit zijn gezichtsveld....

Een uur verstreek.

Toen kwam de blauwe auto, die was weggereden zoodra Irene was binnengetreden, weder terug.

De deur ging open, de vrouw sloeg haren sluier neder, liep snel langs het korte pad van den smallen voortuin naar haren wagen en stapte in.

Dadelijk reed de auto weg.

Maar Raffles zag, hoe grootvorst Boris voor het raam van zijn werkkamer stond, en een kushand wierp in de richting van de weggrijdende auto.

— Hij geneert zich niet, onze goede Boris! mompelde Raffles ironisch voor zich heen. Maar wat kan een man als hij is ook het oordeel der menschen schelen! Misschien denkt hij ook wel, dat de straat zoo breed is, en de andere huizen zoo ver verwijderd zijn, dat men onmogelijk het kleine avontuurtje kan hebben bemerkt, hetwelk zich zooveen heeft afgespeeld! Neen!.. Afspeeld schijnt het nog niet te zijn! Daar komt de huurauto weder terug, die blijkbaar op de loer heeft gelegen, als men het zoo noemen mag!

Het was zoo — de huurauto kwam weder aanrijden en stond stil voor de deur van het heerenhuis.

De chauffeur ging aanbellen.

Een bediende opende de deur, praatte even met den man, en verwijderde zich toen.

Alsof hij er dicht bij had gestaan, zag Raffles hoe de bediende het vertrek van zijn meester binnentrad, blijkbaar iets vroeg, een opdracht kreeg van grootvorst Boris, die weder voor zijn schrijfbureau was gaan zitten, en het vertrek weder verliet.

Daarop sprak hij opnieuw met den chauffeur, die naar de auto liep, en het portier opende.

Er stapte een man uit, die vlug langs het tuinpad liep en het huis binnen ging.

Van zijn plaats zag Raffles hem op den rug en

hij herkende den man niet.

— Ik gaf er heel wat voor, als ik wist, wie die man was, en wat hij bij den grootvorst komt uitrichten! bromde Raffles voor zich heen.

Er verstreek een half uur en nog altijd staarde Raffles onafgebroken naar het venster van de werkkamer.

Maar eensklaps boog hij zich voorover en keek met alle aandacht.

De grootvorst en zijn bezoeker waren opgestaan en beiden naar het venster getreden.

De bezoeker was Markies Beaupré de la Sardogne!

De chef van de grootste Parijsche dievenbende!

Raffles was zoo verbaasd, dat hij eerst meende, zich te hebben vergist, maar er kon niet aan worden getwijfeld — die man daarginds achter het groote venster was wel degelijk Beaupré!

— Wat komt hij daar voor den drommel uitvoeren? vroeg Raffles zich zelf af. Wat kan hij wel te bespreken hebben met iemand als de grootvorst?

Terwijl Raffles hier nog over nadacht, ging de deur weder open, een bediende trad naar buiten en de chauffeur overhandigde hem een handvalies.

De bediende betaalde den chauffeur, deze nam achter het stuurwiel plaats en de auto reed weg.

— Het wordt er niet duidelijker op! zeide Raffles hoofdschuddend! Het lijkt wel, of de Beaupré voornemens is, bij den grootvorst te blijven!

Dat moest wel zoo zijn, want de bediende trad binnen met het valies, zooals Raffles duidelijk kon zien van zijn verheven plaats en de Beaupré nam hem het valies af, maakte een buiging voor zijn gastheer, die hem met de hand toewuifde, en had het volgend oogenblik het vertrek verlaten!

Raffles was het nog niet met zich zelf eens, wat dit alles te beteekenen had, toen na verloop van een half uur de deur van de werkkamer opnieuw openging en er iemand binnentrad met een fraaien, blonden baard, waarbij een dikke

knevel behoorde.

De grootvorst trad op dien man toe, draaide hem om en om, bekeek hem van alle kanten en scheen toen hartelijk te lachen.

En nu ging Raffles een licht op!

Die man was Beaupré, daaraan viel niet te twifelen, al had hij zich voortreffelijk weten te vermommen.

— Ei! Ei! bromde de gentleman-inbreker. Is dat de truc? Ik begin langzamerhand achter de zaak te komen! Onze vriend de Fransche Markies heeft zich bij den grootvorst voorgedaan als een particulier detective, en hem op de hoogte gesteld van het complot dat er tegen zijn eigendommen — en misschien wel tegen zijn leven wordt gesmeed! Hij wil steeds in zijn nabijheid zijn, teneinde de gangen van zijn vijand te kunnen nagaan, en zijn contramijnen te kunnen graven, om die te laten springen als het juiste oogenblik is aangebroken! Zoo ruimt hij zijn tegenstander dr. Cox uit den weg en tevens baant hij zich den weg naar het Meesterschap over het genootschap van den Gouden Sleutel! Om er nog van te zwijgen, dat hij per slot van rekening de man hoopt te zijn die grootvorst Boris besteelt! John Raffles — ik geloof, dat zich hier een prachtige gelegenheid voordoet, om een slag te slaan, zooals er zich in geruimen tijd geen heeft voorgedaan!

Hij dacht nog geruimen tijd over alles na, en verliet den steiger pas, toen alle werklieden huiswaarts keerden.

Het was toen half zes.

Beaupré was al dien tijd binnenshuis gebleven, en het was al duidelijk, dat hij het voorlooppig niet meer zou verlaten!

Raffles wandelde langzaam naar een klein huis, hetwelk hij reeds lang geleden onder een anderen naam gehuurd had, verkleedde zich daar, riep op straat een auto aan en liet zich naar zijn huis in de Cromwellstreet brengen.

Charles wachtte hem daar met ongeduld.

De jongeman trad zijn vriend aanstonds tegemoet en vroeg:

— Heb je iets ontdekt?

— Genoeg om er een interessant avontuur van te maken, mijn waarde!

En nu deelde Raffles hem mede hetgeen hij op den steiger had waargenomen.

Charles had aandachtig toegeluisterd en zeide nu:

— Je gelooft dus, dat het doel van dien Beaupré is, zich bij den grootvorst in te dringen, hem zijn diensten onder een valsch mom aan te bieden en Cox aan de politie over te leveren, zoodra die bandiet den slag waagt?

— Ik kan niet inzien welk doel hij anders zou kunnen nastreven?

— En hoe is onze houding daartegenover?

— Wel, wij laten hem voorlooppig kalm zijn gang gaan, maar houden een oogje in het zeil.

— Maar je moet toch eerst zekerheid hebben?

— Die zekerheid zal ik mij verschaffen! Ik zal nu aanstonds weder naar het huis van den grootvorst gaan en mij daar aandienen voor de betrekking van secretaris! Als een der lakeien mij mededeelt, dat de betrekking hedenmiddag vergeven is, dan weet ik al genoeg! Dan is het dunkt mij duidelijk, dat er iets gaande is, waarbij Beaupré de hand in het spel heeft.

Raffles ging aanstonds aan dit besluit gevolg geven, en meldde zich een half uur later zeer eenvoudig gekleed aan het huis van grootvorst Boris aan.

Hij bleek goed te hebben gezien — de huis-knecht, die hem de deur opende, en aan wien hij zijn voornemen te kennen gaf, voor de betrekking als secretaris bij den meester te solliciteeren deelde hem glimlachend mede, dat hij achter het net vischte, daar juist dien middag in de vacature was voorzien.

Hij spoedde zich weder naar het huis in de Cromwellstreet maar ging daarbij langs de Windsor-Club, waarvan hij als Lord William Aberdeen vice-voorzitter was.

Hij trad de vestibule binnen en begaf zich naar de loge van den portier waar hij een blik wierp op het groote bord, waar, achter een deur, uit een ijzeren netwerk bestaande, de talrijke brieven voor de leden geplaatst stonden.

Raffles wierp er een blik op, en mompelde voor zich heen:

— Mijn voorgevoel! En wat is het goed, dat ik juist de vermomming gekozen heb van **Brown**

den ontdekkingsreiziger, voor wien de portier van de Club steeds de brieven ontvangt.

Achter het hekwerkje stond een brief in een zeer eenvoudige enveloppe, waarop met een gebrekkige hand en een potlood geschreven stond „Aan den heer Brown, per adres Windsor Club, Oxford-Street, London”.

Raffles trad de loge van den portier binnen, die aanstonds opstond en zeide :

— Zijt gij weer eens in het land, mijnheer Brown? Alweder genoeg van het rondtrekken?

— Ik denk hier nu geruimen tijd te blijven, mijn vriend! antwoordde Raffles vriendelijk. Zijn er soms brieven voor mij?

— Er is er juist hedenmorgen een gebracht! Ik zal hem u aanstonds geven.

Hij nam een sleutel van een sleutelbord, opende de brievenkast, en nam er den brief uit, welke

hij Raffles overhandigde.

Deze drukte den man een geldstukje in de hand, knikte hem toe en verliet haastig het groote clubgebouw.

Hij riep een auto aan, en gaf den chauffeur het adres van het huis in de Cromwellsrteet op.

Zoodra de wagen zich in beweging had gesteld, opende Raffles het briefje, dat slechts deze weinige woorden bevatte : „Ik heb niets vanavond negen uur gewoone plaats”.

Raffles vouwde het papiertje glimlachend dicht en borg het zorgvuldig weg.

— Die kleine jongen, op wien ik zoo vast vertrouwen kan als op mij zelf, is mij vaak van groot nut geweest — ik ben benieuwd, wat hij mij ditmaal heeft mede te deelen. Wie weet staat het wel in verband met de zaak, die mij op het oogenblik bezighoudt.

Wilt U Uw vriend of U zelven

een welkom geschenk geven, koop dan een

blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK V.

MOORDPLANNEN.

Raffles ging aanstonds Charles Brand opzoeken, dien hij vond in de bibliotheekzaal, verdiept in de lezing van de pas uitgekomen bladen.

— Je bent lang weggebleven, Edward! riep de jonge man uit. Iets nieuws?

— Ja, Charles ik geloof dat wij aan den vooravond van groote dingen staan! Hoe het komt, weet ik niet, maar een voorgevoel drong mij eens bij den portier van onze club aan te loopen. Je weet dat ik een kleinen spion heb, een straatjongen uit het East End, wiens moeder ik eens aan den dood heb mogen ontrukken, die mij trouw is toegedaan, en mij steeds berichten zendt, waarvan hij gelooft, dat ze voor mij van nut zijn, natuurlijk zonder te weten, wie ik inderdaad ben! Hij weet alleen dat ik een groot

vijand van het genootschap van den Gouden Sleutel ben, en reeds enkele malen heeft hij mij berichten kunnen bezorgen, die mij in staat stelden, die beruchte bende tegen te werken! Welnu, zoeven vond ik in het brievenloket van de Windsor Club een kort maar veelzeggend briefje, door mijn kleinen vriend Jim geschreven. Hij noodigt mij uit, hedenavond op de bekende plaats te komen teneinde daar een mededeeling in ontvangst te nemen — en hij weet wel, dat hij mij niet voor een bagatel mag lastig vallen! Wat hij te zeggen heeft, is dus ernstig!

— En hoe staat het met je secretarisschap bij den Russischen grootvorst? vroeg Charles glimlachend.

— De betrekking was juist verzegd, mijn jongen! antwoordde Raffles. Je ziet dus, dat mijn veronderstelling de goede is geweest!

— Maar zou Cox dan werkelijk plannen koesteren in verband met dien grooten Russischen heer?

— Daarvan ben ik overtuigd! Beaupré heeft een en ander ontdekt, of vermoedt iets, hij heeft Boris daarvan op de hoogte gesteld, en deze, door wraakgevoelens bezielde jegens de vrouw, die hem bedrogen heeft, en hem in den dood wil lokken, heeft er dadelijk in toegestemd, den markies, die zich zeer wellevend en gedistingeerd weet voor te doen, als secretaris in zijn dienst te nemen! Ja, het zou mij eigenlijk niet verwonderen, als Beaupré hem ronduit had gezegd, waarom hij aldus handelt! Russen en vooral Russische grootvorsten zijn romantische heeren, en leenen zich niet ongaarne tot zulk een avontuur!

— Een zeer gevaarlijk avontuur, Edward! Wie zegt hem, dat ook Beaupré hem niet bedreigt en het op zijn leven en eigendom voorzien heeft!

— Misschien kon de Franschman er wel bewijzen voor bijbrengen, dat hij te goeder trouw is, ditmaal, en slechts bewogen door gevoelens van wraak jegens zijn tegenstander! In ieder geval is hij voor het oogenblik mijn bondgenoot! Samen strijden wij thans tegen den meester — al weet hij het niet!

— Maar weet je wel, Edward, dat je nog maar weinig verder bent, als Beaupré er inderdaad in zou slagen, zijn vijand te verslaan en in handen der politie en dan in de gevangenis te helpen? Hij zal dan zeker de plaats van zijn verslagen tegenstander innemen, zooals te doen gebruikelijk is bij de heeren bandieten, en je zou wel de persoon, maar niet het stelsel kwijt zijn!

— Toegegeven — maar Cox is niet Beaupré! Dr. Cox is een lage moordenaar zonder meer, en de Fransche markies is ongetwijfeld een schurk — maar bloed kleeft er niet aan zijn handen. En nu zullen wij de zaak voorloopig maar laten rusten, en een partij biljart gaan spelen! Of voel je meer voor een weinig oefening in de schietbaan?

— Wie weet, komt dat laatste ons wel beter te pas binnenkort! zeide Charles half lachend, half ernstig. Maar voor het oogenblik gevoel ik meer voor een partij biljart!

En zoo begaven de beide vrienden zich naar de biljartkamer, die met den grootsten smaak was ingericht en speelden daar een partij, die tot laat in den middag duurde.

Raffles moest zich zelfs een weinig haasten met het middagmaal, wilde hij zijn afspraak met den kleinen Jim niet misloopen.

Hij begaf zich om half acht naar zijn slaapvertrek, en vermomde zich daar met groote zorgvuldigheid.

Uit een verborgen laatje van zijn toilettafel nam hij vervolgens een klein voorwerp van ivoor dat den vorm had van een onregelmatig door midden gebroken medalje, en waarop eenige zonderlinge teekens waren gegrift.

Hij liet het in zijn vestzakje glijden, wierp nogmaals een blik in den grooten spiegel, die het beeld weerkaatste van een man, die in letterlijk niets geleek op lord William Aberdeen, en verliet het vertrek.

Door den grooten tuin en het poortje in den zijmuur, die langs een zeer stille straat liep, kwam hij buiten.

Na een snellen blik om zich heen te hebben geworpen, ten einde zich te vergewissen, dat men hem niet volgde, of hem het huis had zien verlaten, schreed hij vlug voort, en nam in de Cromwellstreet een auto.

De chauffeur kreeg bevel, hem naar de andere zijde van de Theems te brengen in de buurt van de Vinestreet.

De rit duurde ongeveer een half uur.

Raffles betaalde den chauffeur en ging te voet de morsige, sombere straat in, gelegen in een wijk, waar ellende, armoede, drankzucht en misdaad welig tierden. Het leek wel, of hier om het andere huis een kroeg te vinden was, en overal hoorde men dronkemansgelal, gekrijsch van dronken vrouwen, en geween van geranselde bedelkinderen, die hier werden afgericht op hun treurig beroep.

Neerslachtig gestemd ging Raffles verder. Zijn hart werd toegenepen als hij hier om zich

heen al die kenteekenen van verdierlijking zag, die het uitsluitend uitvloeisel waren van een afzichtelijke armoede, te vreeselijk om te kunnen beschrijven.

Zeker, voor een deel hadden, die lieden hier hun ellendigen toestand te danken aan hun eigen luiheid, hun afschuw voor geregelden arbeid — maar hoevelen waren er ook niet — die niets liever verlangden dan hunne krachtige armen, hun sterke handen te gebruiken, en die dit toch niet konden, omdat er nu eenmaal voor hen geen werk scheen te zijn.

En dan werd dit werk nog menigmaal zoo schandelijk laag betaald, dat de man, die het verrichtte, er ternauwernood het leven bij kon houden.

Voor hem geen levensgenot, hoe gering en bescheiden ook — voor hem geen ontspanning, geen vreugde, geen rust — altijd voortgezweept door de ijzeren noodzakelijkheid, te zwoegen voor wat brood — en met zulke vooruitzichten!

Geen zonnige ouderdom, maar een langzaam wegwijnen, verlangende naar het einde, dat verlossing zou brengen — geen onbezorgde oude dag, maar een voortdurende strijd tegen de ontbering.

Dat alles overwoog Raffles en zijn stemming was bitter en vol haat en wrok.

— De ongelijkheid — de vervloekte ongelijkheid! siste hij tusschen de tanden, alsof hij tegen iemand sprak. Ik verg niet, dat allen die geboren werden zich in onzinnige, verslappende weelde zullen baden — ik verg niet, dat ieder, die geboren wordt, met zilveren schalen zijn overdadige maaltijden zal nuttigen — ik weet wel, dat niet ieder renpaarden, rashonden, villa's kan bezitten als paleizen — maar is het te veel verlangd, als ik voor ieder lucht en vrijheid arbeid en gezondheid, een blijden ouden dag, een zonnige woning, een stukje tuin, een pijp tabak op zijn tijd, en een goed glas wijn, — kortom — een menschwaardig bestaan wensch?

Raffles zuchtte diep, en ging haastig verder.

— Het helpt niet! fluisterde hij. De onrechtvaardigheid en de zelfzucht zijn nog te groot. Er is geen liefde — dat is het! O, kon ik het

ellendige egoïsme uitroeien bij de rijken en de bezittenden, bij de bestuurders des lands en bij hen die macht hebben! Hoe anders zou alles kunnen zijn! Maar nu het is zooals het is — nu zul je doorgaan met je werk, John Raffles tot er verbetering is — tot er eindelijk verbetering is!

Snel liep hij door, en het was of hij wraak en moed indronk uit de beschouwing van de ellende die hij om zich heen ontwaarde.

— Wat ik doen kan — het is een druppel in de zee van ontbering! zeide hij heesch in zichzelf. En toch zal ik het blijven doen — het is voor mij het eenige middel — en laten zij daarginds op den anderen oever van de rivier zich voor mij in acht nemen!

Hij had deze uitdaging tot de rijken juist op gesmoorden toon laten hooren, toen hij op den hoek van een zeer smalle dwarsstraat, weinig meer dan een slop, een kleinen jongen zag staan, die zich schijnbaar onledig hield met het snijden van een punt aan een dooden tak.

Schijnbaar, want hij liet zijn schrandere, donkere oogen overal heen waren, en er scheen niets aan zijn aandacht te ontgaan.

Raffles liep hem voorbij, en deed alsof hij hem niet zag, maar hij tikte hem snel en onmerkbaar tegen den arm.

De knaap bleef nog even op dezelfde plek staan en slenterde toen langzaam verder, den man in zijn pak van gemeentewerkman achterna.

Raffles liep voort, tot hij een soort pleintje bereikt had, of liever een groote binnenplaats aan alle zijden door huizen omringd.

Hij stak deze binnenplaats over en ging op een groote, duistere poort toe, die weder tot een andere straat toegang gaf.

Hier stond hij stil.

Het duurde niet lang, of hij hoorde zachte voetstappen.

Het was hier zoo donker, dat Raffles zich ver voorover moest buigen, om zich te kunnen overtuigen, dat het werkelijk de kleine Jim was, die daar naderde.

De knaap stond op zijn beurt stil en fluisterde:

— Het teeken !

Raffles haalde de helft van het ivoren plaatje te voorschijn en gaf het glimlachend aan den knaap, die het met een ernstig gezicht tegen de helft hield, die hij zelf bij zich had, en het toen weder terug gaf met de woorden :

— Het is in orde, mijnheer ! En laten wij nu liever midden op het plein gaan staan, want als men hoorde wat ik u te zeggen heb . . .

De stem van den knaap had zeer ernstig geklonken en Raffles begreep, dat hij hem inderdaad iets van groot gewicht had mede te deelen.

Zwijgend liepen zij tot het midden van het donkere plein, waar zich op dit oogenblik niemand ophield en daar begon de jongen :

— U weet, mijnheer, dat ik het geweest ben, die u kon zeggen, dat er een nieuwe verkiezing voor het presidentschap van het Genootschap zou zijn — en waar die zou plaats vinden.

— Ja, Jim en daar heb je mij een grooten dienst mee bewezen, zeide Raffles, terwijl hij den knaap op den schouder klopte.

— Het had niets te beteekenen, mijnheer ! zeide de jongen, blozend van genoeg en trots. Niemand wantrouwt mij hier in de buurt, en ik ben dikwijls in de gelegenheid ergens in te sluipen en wat af te luisteren.

— En — is je dat nu dezer dagen soms weder gelukt ? vroeg Raffles vol spanning.

— Ja, mijnheer ! antwoordde Jim eenvoudig. Ik zal het u vertellen. Gisterenavond om een uur of acht zwierf ik maar zoowat rond, en toen ik moe werd, ging ik achter op een auto zitten, die juist even had moeten stilstaan, op bevel van een politieagent.

— Dat is eigenlijk verboden, Jim ! zeide Raffles glimlachend.

— Ja, mijnheer, maar als ik mij daaraan gestoord had, dan zou ik nu niet kunnen vertellen, wat ik gehoord heb ! hernam de jongen guitig.

— Dat is waar, vertel dan maar spoedig verder !

— Na een kwartier zoowat stond de auto stil. Ik sprong er natuurlijk gauw af, dat de chauffeur me niet zou zien, en me slaan kon. En daar stapte me een fijne dame uit die auto — neen

mijnheer, als u die gezien had ! Ze was heelemaal in het zij gekleed, en ze droeg zoo'n mooie hoed. En ze was erg mooi van gezicht ook — een heelemaal piek fijne dame ! En toen ik d'r eens goed in d'r gezicht keek wist ik meteen, dat ik die dame al eens eerder had gezien. Ik piekerde er over, waar dat geweest kon zijn, en eindelijk had ik het ! Ik had Dr. Cox een paar dagen geleden met 'r gezien, in het Hydepark ! En toen dacht ik al direct : Jim, dat is geen zuivere koffie — die dame zal me ook wel niet veel bijzonders zijn ! Als ze met zoo'n fielt loopt — nou !

Raffles had glimlachend maar toch met enig ongeduld toegeluisterd.

Hij dacht er evenwel niet aan, den jongen in de rede te vallen daar hij wel wist, hoe lastig het voor een knaap van Jim's leeftijd is, kort en duidelijk te zeggen waar het op staat — en toch was Jim stellig nog een van de schrandersten !

Jim had minachtend zijn tengere schouders opgehaald en vervolgde nu :

— De chauffeur had aan een huis aangebeld en toen ik zoo eens naar de deur keek, zag ik een groote, koperen plaat, en daar stond op „Dr. Cox". Toen dacht ik bij me zelf — dat is lef ! Om nou nog dokter te durven zijn, maar ik begreep wel, dat-ie dat deed, om zoo'n soort halibi te hebben, zooals de agenten dat noemen.

— Dat heb je goed begrepen, Jim ! zeide Raffles, terwijl hij den jongen langs den wang streek. En wat deed je toen ?

— Ik wachtte nog effen en zag, dat die fijne dame naar binnen ging. En ik direct een paar huizen verder aangebeld en gevraagd, of ik me vlieger even van het dak mocht halen ! Waren daar ook effe stommers, meneer — om deze tijd van het jaar ga je toch niet vliegeren, en het mag ommers niet eens in de stad ! Maar dat dienstmeisje liep er tof in, en ik naar den zolder. Ze zei dat het mocht, als ik maar gauw terug kwam !

— Dat was aardig van dat dienstmeisje, Jim !

— Ja meneer, zeide Jim peinzend. Het was

een immes meissie! Nou, ik gong dan naar het dak, maar liep drek naar het huis van Cox, en kroop geregeld in een schoorsteen!

— Maar Jim! riep Raffles verschrikt.

— Wat zou dat nou, meneer? blufte de knaap. Heeft niks te beteekenen! Ik bin zoo mager als 'n lat, en in die schoorsteenen hei-je meestal van die ijzeren bouten en daar ga je dan maar op staan. Niks an, hoor!

— Maar als er nu eens gestookt was, jongen!

— Ja — as! Maar ze wazze niet gestookt! 't Is nog veuls te warm om de kachel an te maken! Nou, ik liet me zakken, maar had ik daar effe lauw kans — ik had de verkeerde te pakken. Ik weer als de weerlag naar boven en in een ander gekropen. En nou had ik beet, meneer! Net was ik er door — door die schoorsteen — of ik hoorde praten!

— Kon je alles duidelijk verstaan?

— Net als ik nou met u spreek, meneer! 't Was net of ik d'r bij zat!

— En herkende je de stemmen?

— En of! Dr. Cox was daar an de gang, en de andere was een vrouw. En nou mot u hooren!

De knaap ging op zijn teenen staan, en fluis-terde, terwijl hij zich aan den arm van Raffles vast hield:

— Die gemeene kerel is weer wat van plan, en die vrouw moet hem daarbij helpen dat is vast!

— Iets dergelijks vermoedde ik, Jim! zeide Raffles op zachten toon.

— Ja maar u weet nog niet wát ging de jongen voort. Ik weet nou presies alles, wat-ie van plan is, die schurk!

— En wat is hij dan wel van plan, Jim? vroeg Raffles geduldig.

— Hij wil een rijken heer bestelen! En hij wil hem dood maken ook! Hoe die man heet weet ik niet, dat is jammer, maar daar kunt u zeker nog wel achter komen! U is zoo knap en zoo sterk!

Raffles glimlachte even om deze naieve vleierij van den jongen en vroeg toen op ernstigen toon:

— Kun je je niet vergist hebben, Jim?

— Onmogelijk, mijnheer! Ze spraken hard genoeg dan dat ik het verstaan kon! Die vrouw mot den man dien ze hebbe wille meetrone naar een bar, ik geloof „Het Krietrum”, en daarna mot ze met hem in een auto wegrijden, en dan zal d'r onderweg een ander instappe, en de vrouw mot er uit gaan — en die man zal dan wel afrekene met... o ja nu weet ik het ineens, Grootvorst heette die man!

— Dat is een titel, Jim! zeide Raffles vriendelijk. Het is zoo iets als een prins, weet je? Heb je goed ont houden, waar die man in de auto zou komen?

— Cox zee — op den hoek van Farringdon Road en Cross Street.

— Knap onthouden! En wat zou er met den grootvorst gebeuren?

— Zij zouwe een windpistool gebruike, dat hoorde e niet, als het binne in de auto werd afgeschote — en dan zouw de kerel alles uit z'n zakken haale en de chauffeur was ook in het complot, en met zijn tweeën zouwe ze den grootvorst erges op een stil plekkie in de Theems gooie, en dan hadde de andere d'r hande vrij, om in zijn huis in te breke!

Raffles had met gespannen aandacht naar het op echten jongenstoon verhaalde complot geluisterd.

Toen de knaap zweeg, bromde Raffles voor zich heen:

— Het is juist iets voor een man als Cox! Nu, ik ben zeer verheugd, dat ik dit weet! De dagen van dien schurk zijn geteld, als ik er iets aan doen kan!

Hij legde zijn hand op het hoofd van den knaap en zeide zacht:

— Je hebt goed gehandeld, met mij te waarschuwen, Jim! En zeg mij eens, wanneer zal die overval plaats hebben?

— Morgen nacht!

— Hoe ben je weer weggekomen?

— Weer door den schoorsteen gekrope, meneer! D'r was niks an! Ik was alleenig een boetje zwart en ik had mijn knie wat geschaafd — dat was alles! Ik gong weer terug, en het dienstmeisje wist al niet waar ik gebleve was,

en doch da'k van het dak gevalle was — ha ha ! En ze vroeg waar de vlieger nou was en ik zee dat andere jongens hem al gegapt hadden zeker ! En toen bin ik drek naar huis geloopt, en ik heeft het briefje geschreven en zelvrs op de post gedaan.

— Goed zoo, Jim ! zeide Raffles lachend. Hier heb je een half pond ! En nu moet je niet denken, dat ik je die geef, omdat je mij een persoonlijken dienst hebt bewezen, maar omdat je een goede daad hebt gedaan, en je als een kranige jongen hebt gedragen ! En geef mij nu maar een hand, en maak dat je naar huis komt !

De jongen greep de hand, welke Raffles hem toestak, en zijn smal gelaat kreeg een uitdrukking van innige liefde en teederheid, die Raffles zich haastig deden afwenden.

Hij knikte den knaap nog eens toe, en verwijderde zich met snelle schreden.

Onderweg, in de auto gezeten, welke hij weder had aangeroepen, dacht Raffles lang en ernstig na over hetgeen hij zooeven uit den mond van zijn kleinen helper had vernomen.

En toen de auto stil stond, en Raffles uitstapte, was zijn besluit genomen — hij zou dit misdadige plan van den meester dwarsboomen, en hem zelf onschadelijk maken !

Hij ging haastig door de kleine tuinpoort het huis aan de Cromwellstreet weder binnen, legde zijn vermomming af, en trad de rookkamer binnen, waar hij wel wist, Charles op dit oogenblik te zullen vinden.

Zijn trouwe vriend zat in een gemakkelijken stoel en was verdiept in de lezing van een sportblad.

Hij sprong dadelijk op, toen Raffles binnen trad, en vroeg nieuwsgierig :

— Heb je iets bijzonders vernomen ? Je gelaat staat zoo strak !

— Geen wonder, mijn jongen ! Moord en roof — daarover heb ik zooeven gesproken !

— Dus . . . toch ? riep Charles verschrikt uit.

— Ja. Cox wil Boris vermoorden of laten vermoorden door een van zijn bandieten en als dat gedaan is en hij is in een auto gedood — dan willen hij en zijn makkers het huis plunderen !

En nu deelde Raffles in bijzonderheden mede, wat hij zooeven van den kleinen Jim vernomen had.

Charles luisterde met gespannen aandacht toe, en zeide, toen Raffles geëindigd had :

— Natuurlijk waarschuw je dadelijk de politie ? Raffles antwoordde niet dadelijk.

Op zijn gelaat vertoonde zich een spottend lachje.

Hij bekeek met aandacht zijn goed onderhouden nagels, en zeide eindelijk :

— De zaak is, dat ik er mij zeer waarschijnlijk in het geheel niets van zou aantrekken, als men dien grootvorst uitschudde ! De man is veel te rijk, hij besteedt zijn geld aan onwaardige dingen, en hij is bovendien een harteloos meester — dat is wel voldoende gebleken uit zijn houding jegens een zijner boeren, waarover wij het reeds gehad hebben. Maar ik kan natuurlijk niet toelaten, dat men dien man met voorbedachten rade vermoordt ! Waarschuw ik nu de politie, dan is het wel waarschijnlijk, dat Cox in de val loopt — maar mijn rol zou dan tezelfdertijd zijn uitgespeeld — dat zou te betreuren zijn — met het oog op de onmetelijke rijkdommen van onzen Rus !

Charles keek Raffles even met groote oogen aan en zeide toen :

— Als je de politie niet waarschuwt — hoe kan je dan dien aanslag beletten ?

— O, daarop zijn velerlei manieren ! antwoordde Raffles rustig. En luister — ik heb er niets tegen, dat de politie op de hoogte wordt gebracht van het plan tot de inbraak — want allicht is Cox daar bij en niet bij den voorafgaanden aanslag — maar van dien aanslag zelf moet zij onkundig worden gehouden ! Dat strookt zoo met mijn plannen moet je weten !

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES BEZOEKT BEAUPRÉ.

Den volgenden morgen omstreeks tien uur, belde een in het zwart gekleed heer aan de deur van het prachtige huis van den Russischen Grootvorst aan.

Hij had het uiterlijk van een zendeling of een begrafenis-ondernemer.

Die man was John Raffles.

De bediende die hem de deur opende keek hem verbaasd aan, en maakte zich reeds gereed, hem te zeggen, dat zijn bezoek om dezen tijd zeker niet werd verwacht toen Raffles hem voor kwam door te vragen :

— Is mijnheer de secretaris van Zijne Hoogheid den Grootvorst reeds te spreken? Zeg hem dat ik voor een zeer dringende zaak kom!

— Uw naam? vroeg de bediende.

— O, mijn naam doet er niets toe, antwoordde Raffles. Mijnheer kent mij toch niet. Zeg maar — dat ik kom namens dr. Cox, en ik weet zeker, dat hij zich zal haasten, mij te ontvangen.

De bediende haalde vluchtig de schouders op en verwijderde zich, na Raffles te hebben verzocht, plaats te nemen op een der prachtig gesneden, eikenhouten banken, die tegen de muren van de ruime vestibule gezet waren, en vanwaar hij alle gelegenheid had, de schoone wapenrustingen, de prachtige kleeden, die over de trapleuning hingen, en de kostbare, geweldig groote vazen van Chineesch aardewerk aan den voet van de groote statietrap te bewonderen.

De bediende kwam veel sneller terug dan hij zich verwijderd had.

Reeds halverwege de vestibule riep hij Raffles toe :

— Mijnheer verzoekt u, aanstonds bij hem te komen!

— Dat heb ik immers wel gezegd, zeide Raffles droogjes, terwijl hij den bediende volgde, die hem den weg zou wijzen.

Daarbij gaf de gentleman-inbreker zijn oogen goed den kost, en prentte zich de ligging der

verschillende vertrekken in het geheugen.

De bediende bracht hem naar een vrij eenvoudig gemeubeld vertrek, dat wellicht onder normale omstandigheden bij den bottelier in gebruik was, en eenige tellen later stond Raffles tegenover Markies de Beaupré.

Deze was zooeven door een tweede deur binnengetreten en staarde zijn bezoeker aan, alsof hij tot op den bodem van zijn ziel wilde lezen.

Zoo stonden de twee mannen eenigen tijd zwijgend tegenover elkander, tot Raffles glimlachend begon :

— Ik zie tot mijn genoegen, dat gij eenige voorzorgsmaatregelen genomen hebt, mijn waarde markies! Een revolver, mits van deugdelijk fabrikaat, is altijd een voortreffelijk wapen!

De aangesprokene deinsde een stap achteruit en bracht met een onwillekeurige beweging zijn hand naar zijn broekzak.

— Ja, dat komt er van, als men zich wat al te veel haast! ging Raffles op gemoedelijken toon voort. Gij hebt zeker uit een aangrenzend vertrek een revolver gehaald en zoo haastig in uw zak gestoken, dat gij er niet op gelet hebt, dat het wapen onder de klep van uw zak doorgluurde! O, ik neem het u volstrekt niet kwalijk! In uw geval, als men mij kwam mededeelen, dat men mij uit naam van den Meester kwam spreken, zou ik ook op mijn *qui vive* zijn!

Beaupré keek Raffles eenige seconden sprakeeloos aan en barstte toen los :

Ah ça, monsieur! Wilt gij mij eens zeggen, wat dit alles te beteekenen heeft? Wien bedoelt gij met den Meester? Waarom spreekt gij mij met den titel van markies aan? Wat wilt gij van mij? Wie zijt gij?

— Een groote menigte vragen op eens, mijn waarde markies! antwoordde Raffles met een afwerend gebaar. Laten wij zonder overhaasting te werk gaan! Wien ik met den meester bedoel, vraagt gij? Wie anders dan Dr. Cox, den

onlangs gekozen leider van het Genootschap van den Gouden Sleutel, een bandietenbende, waarvan ook gij lid zijt! Neen— maak u niet boos en laat die revolver waar zij is! Gij moet begrijpen, dat ik niet voornemens ben, mij als schietschijf door u te laten gebruiken!

Raffles wachtte even, wierp den man die met bleek gelaat tegenover hem stond, een scherpen, onderzoekenden blik toe en vervolgde toen:

De tweede vraag — waarom ik u aanspreek met den titel van markies? Wel, omdat gij daar het volste recht op hebt! Wilt gij dat soms loochenen, markies Beaupré de la Sardogne? Ha — ik zie, dat mijn kleine pijl doel trof! Gij verschrikt en vraagt u af, hoe ik dat weet! Nu, dat zult gij aanstonds wel vernemen! Vooral geen overhaasting! De derde vraag — Wat ik van u wil? Ik wil u een grooten dienst bewijzen! En wie ik ben? Ik ben.... John Raffles!

Deze korte mededeeling had een verbazende uitwerking op den markies.

Hij sprong achteruit alsof hij een slag in het gelaat had ontvangen, en riep op schorren toon, terwijl hij vaalbleek werd:

— Wat? Gij zijt....! En durft gij mij dat hier komen zeggen? Weet gij wel, dat het mij slechts een enkel woord behoeft te kosten, om den ergsten vijand van ons Genootschap onschadelijk te maken? Want ik erken, dat het nu tot niets meer dient, mij onnoozel te houden — gij weet wie ik ben!

Raffles haalde de schouders op, en zeide onverschillig:

— Gij praat wartaal! Denkt gij nu werkelijk, dat gij met een kind te doen hebt? Gij zoudt mij dus durven verraden? Het mocht wat! Gij zult wel verstandiger zijn. Gij moest toch begrijpen, dat gij u zelf tegelijk met mij in het verderf zoudt storten! Of zou de Parijsche politie er niet zeer op gesteld zijn, u in handen te krijgen? Zeg, mijnheer de markies? Ja, nu zwijgt gij, omdat gij wel weet, dat ik gelijk heb! En bovendien, wat kan er al niet gebeuren, alvorens gij om hulp hebt geroepen! Neen,

waarlijk, ik gevoel mij hier volkomen veilig! En zullen wij nu niet eens praten, mijn waarde?

Raffles had onder het spreken plaats genomen, sloeg nu zijn beenen over elkander en keek den markies vragend aan.

Beaupré bleef zijn bezoeker even met half dichtgeknepen oogen aanzien en zeide toen langzaam.

— Zeg dan, wat gij te zeggen hebt! Maar maak het kort, wat ik u verzoeken mag. Ik heb ernstige dingen aan het hoofd!

— Dat weet ik, mijn waarde markies, zeide Raffles lachend. Ik ken die dingen! Gij kijkt mij ongeloovig aan? O, er zijn slechts zeer weinig dingen, welke mij onbekend blijven! Zoo weet ik bijvoorbeeld, dat gij u hier gisterenmiddag zijt komen aanmelden, na een zekere Irene Scharwenka in haar blauwe auto in een huurauto te hebben gevolgd, en te hebben gewacht, tot zij dit huis weder had verlaten!

Beaupré sprong op en siste:

— Dat is....! Hoe weet gij dat?

— Ja, dat is nu mijn klein beroepsgeheim, mijn goede heer! zeide Raffles glimlachend. Dat verklap ik liever niet! Laat het u voldoende zijn, dat ik het weet! En nu ter zake! Het is mij ook bekend, wat u er toe gebracht heeft, dezen post van secretaris aan te nemen!

— Ei? Dat zou mij verbazen! riep Beaupré tartend uit.

— Verbaas u dan! Gij vermoedt, dat Cox een aanslag op grootvorst Boris beraamt, en wilt hier uwe netten spannen, teneinde hem aan de politie te kunnen overleveren, en in zijn plaats als chef te worden gekozen, of u daartoe zelf uit te roepen. Daartoe zijt gij het best in de gelegenheid, door u hier voor te doen als secretaris. Ik behoef niet te vragen, of ik goed geraden heb! Daartoe behoef ik slechts naar uw gelaat te zien!

Inderdaad vertoonde het gelaat van den Franschman op dit oogenblik een mengeling van schrik, woede en verbazing, die boekdeelen sprak.

Nu wierp hij Raffles een duisteren blik toe, en zeide langzaam:

— Gij moet een verbond hebben gesloten met den duivel. Het is mij anders een raadsel, hoe gij dit alles kunt weten.

— Ik weet nog meer — en daarvoor kom ik juist hier ! Ik kom u waarschuwen, dat Cox op het punt staat, zijn plannen te verwezenlijken ! Het moet vannacht gebeuren !

— Vannacht ! kreet Beaupré. En dat komt gij mij zeggen ?

— Verwondert u dat ? Waarom ? Ik weet, dat gij Cox haat als een booze ziekte omdat hij u verdreven heeft van een post, dien gij voor uzelf hadt willen opeischen ! Gij zijt hier met het voor-nemen, hem in de wielen te rijden. Ik zelf zou niets liever zien, dan dat die moordenaar en roover onschadelijk werd gemaakt — wat is dus natuurlijker, dan dat ik kom zeggen, dat het tijdstip is aangebroken, daar ik immers den grootvorst niet persoonlijk kan waarschuwen, zonder mij aan een groot gevaar bloot te stellen.

Beaupré keek Raffles nog enkele seconden doordringend aan, liet zich toen eensklaps in een stoel dicht bij zijn bezoeker nedervallen, begroef zijn krachtig geteekend gelaat in de handen, en zeide kortaf :

— Vertel het mij — en als wij beiden er in slagen, Cox te vernietigen. . . .

— Gij alleen, waarde Markies, verbeterde Raffles op hoffelijken toon. Gij en niemand anders !

— Nu dan — als ik er in slaag, hem door uw toedoen te vernietigen — dan zult gij in mij een trouw helper hebben, en wensch ik niets liever dan u in uwe ondernemingen ter zijde te staan.

— Dat is zeer vriendelijk van u, zeide Raffles op koelen toon, maar ik moet uw aanbod onder dankzegging van de hand wijzen ! Ik ben gewoon mijn zaken geheel alleen te verrichten, zonder iemands hulp, en ik kies mijn medewerkers, als ik die noodig heb, steeds zelf !

Beaupré wierp Raffles een stekenden blik toe van onder zijn half neergeslagen wimpers en zeide op doffen toon :

— Zooals gij wilt ! Maar ik ben het niet gewoon dat men mijn hulp van de hand wijst.

— Wij zullen hierover niet verder twisten,

markies, ging Raffles voort. De hoofdzaak is dat ik mij laat leiden door zelfzuchtige redenen en het is dus duidelijk dat ge mij volstrekt geen dank verschuldigd zijt. Ik zeide zooeven, dat de aanslag hedennacht zal plaats hebben.

— Op welk uur ?

— Dat is mij onbekend, maar het doet er ook niet toe. De hoofdzaak is dat Irena Scharwenka hedenavond den grootvorst naar de Critérion-bar moet lokken en daar veel te drinken moet geven, en dan moet aanbieden hem in een auto naar huis te geleiden. De chauffeur is in het complot. Onder weg, dat wil zeggen op den hoek van Farringdon Road en Cross Street, zal de auto een ondeelbaar oogenblik stilstaan opdat de vrouw kan uitstappen en plaats maken voor een medeplichtige, die den grootvorst in de auto met een windpistool moet dooden en hem be-rooven.

— Die ellendelingen ! mompelde Beaupré, terwijl hij de vuisten balde.

— De vrouw zal dan wel zeer snel naar het Criterion terugkeeren, teneinde voor een alibi te zorgen, of misschien vertrekt zij onmiddellijk naar een ander land om in ieder geval af te wachten hoe de zaak hier zal loopen.

— Weet gij soms nog meer ?

— Ik weet verder, dat Cox en een aantal medeplichtigen hier tevens vannacht willen inbreken, in het huis van den man dien zij eerst gedood hebben.

— Knap bedacht ! siste de markies tusschen de tanden.

Maar eensklaps hief hij het hoofd op, keek zijn bezoeker een oogenblik aandachtig aan en hernam :

— Gij moet het mij niet euvel duiden, John Raffles, maar een weinig wantrouwen misstaat den voorzichtige niet. Wie is mij er borg voor, dat gij mij niet bedriegt ?

— Daarvoor is u het gezond verstand borg, markies ! antwoordde Raffles kalm. Welk belang zou ik er in 's hemels naam bij kunnen hebben, u te bedriegen ? Het zou mij dr. Cox niet in handen brengen en het zou ons beiden, en niet alleen u, veel vruchteloze moeite, en veel tijd

kosten. Gij kunt trouwens zelf gemakkelijk controleeren of ik de waarheid spreek, want dan moet Irene nog dezen avond hier komen om den grootvorst af te halen, of zij moet hem een briefje schrijven — en daar gij haar hand wel zult kennen, kan niets u weerhouden het te openen.

— Maar die moordaanslag moet toch voorkomen worden? riep de markies uit.

— Het pleit voor u, dat gij er zoo over denkt, zeide Raffles op drogen toon, ofschoon gij in een ander geval, als het niet uw vijand betrof, wellicht anders zoudt oordeelen! Maar hoe dan ook — gij hebt ditmaal gelijk! Die moordaanslag moet voorkomen worden — niet evenwel de inbraak! Gij begrijpt mij zeker?

— Volkomen! Ik zal de politie tijdig waarschuwen, opdat zij haar maatregelen hier zal kunnen nemen!

— Uitstekend! En wat denkt gij met den grootvorst te doen?

Beaupré dacht even na en antwoordde toen:

— Als wij hem hier laten blijven, loopt natuurlijk alles in de war, want dan zal Cox achterdocht koesteren, of althans zijn plan tot een gelegener tijd verschuiven.

— Juist opgemerkt! Het is noodzakelijk, dat de grootvorst naar het Critérion gaat! Hij moet zich wapenen, en wel met twee revolvers — één in zijn gewonen revolverzak, en dan nog een bijvoorbeeld in een zijner rokspanden.

— Waartoe dat?

— Omdat het volstrekt niet onwaarschijnlijk is, dat Irene, een sluwe en voorzigtige vrouw, niets aan het toeval zal willen overlaten en het aan haar slachtoffer onmogelijk zal willen maken, zich te verweren in geval hij eens niet dronken genoeg mocht zijn.

— Gij hebt gelijk! Wij moeten dan echter den grootvorst op de hoogte brengen!

— Dat spreekt van zelf. Kunt ge mij ook zeggen of de grootvorst teedere gevoelens koestert voor die vrouw?

Beaupré haalde de schouders op en antwoordde:

— Hij heeft haar lief, zooals een Russische grootvorst een Oostenrijksche demi-mondaine

kan lief hebben, maar hij is een zeer wraakzuchtig man, en zoodra hij ontdekt, dat zij hem in een val heeft willen lokken, teneinde hem te dooden en te berooven, zullen zijn gevoelens voor haar aanstonds in haat veranderen, daarvan ben ik zeker.

— Dat strookt met onze plannen, merkte Raffles koeltjes op. Wij zeggen dus, dat hij zich naar het Critérion begeeft, nadat de val is opgezet om de inbrekers met Cox aan het hoofd te ontvangen. Hij laat Irene rustig uitstappen, hij houdt zich beschonken, maar zoodra de moordenaar bij hem in de auto stapt en deze weder verder rijdt, moet hij zijn revolver trekken, den schurk dwingen zijn wapen over te geven, en den chauffeur noodzaken, de auto te laten stilstaan! Indien de man mocht weigeren heeft hij het volste recht hem door de voorruit heen neer te schieten. De politie zal dan wel het overige doen, en er voor zorg dragen, dat die twee schurken hier de inbrekers niet kunnen gaan waarschuwen, dat alles mislukt is.

— Uw plan is uitstekend! zeide markies Beaupré ondanks zichzelf onder den indruk van de heldere en korte wijze, waarop de gentleman-inbreker zijn plannen uiteen zette.

— Ik vlei mij althans, dat het goed is, hernam Raffles met een lichte buiging.

— Maar daar valt mij iets in! riep Beaupré plotseling uit, terwijl zijn voorhoofd betrok.

— Hebt gij een bezwaar?

— Zeker! Als Cox mij hier ziet, dan zal hij zijn wraak willen koelen, en mij natuurlijk aanstonds verraden!

— Maar gij zijt toch vermomd!

— Die vermomming is goed voor Irene Scharwenka, die mij nooit gezien heeft, maar voor dr. Cox is hij al te doorzichtig! Gij moet begrijpen, dat hier verraad in het spel is en zijn verstand zal door zijn wraakzucht nog worden geprikkeld.

— Welnu, als gij vreest, dat hij u zal herkennen, dan houdt gij u eenvoudig op den achtergrond!

— Dat lijkt mij ook het beste! beaamde de Franschman.

Hij stond op, wierp een blik op zijn horloge, en zeide toen :

— Gij moet het mij niet ten kwade duiden, maar ik heb thans niet langer tijd.

— Dan zal ik u niet langer ophouden, markies, zeide Raffles, terwijl hij zelf opstond en zijn hoed greep.

— Wilt gij mij althans toestaan u te bedanken mijnheer? vroeg Beaupré.

— Dat kan ik u natuurlijk niet beletten, markies, maar ik verzeker u, dat het overbodig is,

antwoordde Raffles op koelen, maar hoffelijken toon. Ik herhaal u nogmaals, dat ik geleid word door zelfzucht — door niets anders !

— En gij zelf — welke rol zult gij vervullen? vroeg Beaupré, terwijl hij zijn bezoeker tot de deur vergezelde.

— Ik? O, ik zal toeschouwer zijn — belangstellend toeschouwer ! antwoordde Raffles, terwijl er een eigenaardige glimlachje om zijn lippen speelde.

HOOFDSTUK VII.

DE AANSLAG.

Omstreeks elf uur in den avond kwam de auto van grootvorst Boris voor een klein huis in Drulley Lane voorrijden, waar Irene Scharwenka tijdelijk haar intrek had genomen.

De grootvorst behoefde niet lang te wachten, want vijf minuten later kwam de schoone vrouw naar buiten, liep snel het trottoir over en wipte in de auto.

Zij was zeer bleek, en haar zwarte oogen schitterden met een zonderlingen glans, toen zij zich tegen den grootvorst aanvleide, en hem een vluchtigen kus op het voorhoofd gaf.

— Wat ben je bleek, Irene? zeide de grootvorst op vriendelijken toon, terwijl hij de jonge vrouw strak aankeek. Ben je niet wel?

— Ik heb een weinig hoofdpijn, Boris. Let er maar niet op — het zal aanstonds wel overgaan. Waar gaan wij heen?

— Ik wilde naar „Olympia”.

— Neen, laat ons liever naar het „Critérion” gaan, daar is het veel aardiger, drong Irene aan.

— Zooals je wilt, mijn kind, zeide de grootvorst kortaf, terwijl hij zich achterover in de kussens van zijn auto liet vallen.

Gedurende den rit werd er zeer weinig gesproken.

Nu en dan wierp de jonge vrouw een snellen blik op het gelaat van haar metgezel, die met half gesloten oogen achterover leunde, en uit

het portiervenster naar het drukke gewoel op straat scheen te kijken.

Eindelijk hield de auto voor de nieuwe Italiaansche Bar stil, en het paar stapte uit.

— Wil ik de auto over en paar uur terug laten komen? vroeg Boris, terwijl hij zich tot Irene wendde.

— Welneen ! antwoordde deze snel. Het is volstrekt niet noodig om je chauffeur lastig te vallen.

— Je bent anders zoo fijngevoelig niet uitgevallen ! zeide de Rus, terwijl hij zijn minares een somberen blik toewierp.

— Maar het kan wel laat worden, en waarom zouden wij dan den stakker laten wachten? ging Irene ongeduldig voort. Wij kunnen zeer goed een huurauto nemen.

— Je zult je zin hebben ! zeide Boris kortaf.

Hij ging op den chauffeur toe, en wisselde eenige woorden met den man, die aan zijn pet tikte en wegreed.

Het was zeer vol in de nieuwe bar, die zich aanstonds stormenderhand de sympathie van het uitgaande publiek scheen te hebben verworven.

Men danste er, men flirte er, men dronk er champagne, men at er oesters en men bekeek elkanders schitterende toiletten, diamanten en gouden sieraden.

Irene bestelde aanstonds champagne.

— Neem mij niet kwalijk, Boris, zeide zij, maar je bent zelf heel bleek! Het valt mij nu pas op. Er scheelt je toch niets?

— Ik gevoel mij volkomen gezond, Irene — volkomen! antwoordde de Rus langzaam. Op je gezondheid!

— Op de jouwe! hernam de schoone vrouw, terwijl zij met hem aanstootte en even van haar glas nipte.

Zij noodzaakte den grootvorst, glas op glas te ledigen, en langzamerhand scheen hij onder den invloed van den schuimenden drank te geraken.

Hij begon te hikkelen, viel over zijn woorden, hield soms midden in een zin op — keek verwezen om zich heen — kortom, hij vertoonde alle kenteekenen van dronkenschap.

Irene, die nu zeer bleek was geworden, en den blik voortdurend op den Rus gevestigd hield, raadpleegde verstolen haar horloge.

Het was half twee in den nacht.

Zij stootte Boris aan, en zeide, toen zij geen antwoord kreeg:

— Kom — wij willen naar huis gaan!

Twee kelners moesten den grootvorst onder den arm nemen, om hem overeind te zetten en toen wankelde hij, door zijn minnares gesteund, naar den uitgang.

Op straat gekomen keek de jonge vrouw zoekend even rond en wenkte toen een huurauto, die op eenige meters afstand van hen voorbij reed.

De auto kwam aanrijden en de chauffeur moest een handje helpen om den beschonken grootvorst in de auto te krijgen.

Irene stapte op haar beurt in, het portier werd dichtgeklapt en de wagen zette zich in beweging.

Nauwelijks was de auto weggereden, of Irene sloeg haar arm om het middel van den grootvorst, alsof zij hem wilde steunen — maar haar hand gleed naar den revolverzak — en haalde heel voorzichtig, heel langzaam het wapen te voorschijn.

Zij liet die snel in haar eigen zak glijden en zat toen met bonzend hart en kloppende slapen te

wachten op het einde....

De auto reed nu in Farringdon Road en naderde den hoek van Cross Street.

Irene wierp een snellen, onderzoekenden blik op haar slachtoffer.

Boris Michaëlowitch scheen in slaap te zijn gevallen, want hij lag met gesloten oogen, zeer bleek, met half geopende mond in de kussens.

Nu en dan scheen er een rilling over zijn gelaat te loopen.

Eensklaps stond de auto stil.

Vliegenvlug opende Irene het portier, dat zij open liet staan.

Een man kwam toesnellen, die haar voorbijliep, in de auto sprong en het portier achter zich dichtklapte.

Dadelijk daarop stelde de auto zich weer in beweging.

Irene snelde op een huurauto toe, die juist voorbijreed, en beval den chauffeur hijgend:

— Naar de „Critérion Bar” — rijd zoo vlug als je rijden kunt.

De chauffeur keek haar even aan, knikte, opende door achter zich te reiken het portier en de jonge vrouw stapte in.

Maar nauwelijks had zij het portier achter zich dichtgetrokken of op eenigen afstand klonk het gedempte geluid van een revolverschot.

— Mijn God! kreet Irene, krijtwit, terwijl zij naar haar hart greep. Wat was dat? Er zou toch een windpistool gebruikt worden? Ik heb toch de revolver van Boris in mijn zak? Zou hij toch....

De jonge vrouw voleindigde den zin niet....

Haar oogen waren strak gevestigd op een glinsterend voorwerp, dat zij nu pas voor het eerst zag.

Het bevond zich ongeveer op de hoogte van haar knieën in het voorste paneel van de auto.

Dat glinsterend voorwerp was de loop van een revolver, die met doodelijke nauwkeurigheid op haar voorhoofd was gericht en haar minste bewegingen scheen te volgen.

En nu, zakte het paneel — een hand werd zichtbaar, die de revolver omklemd hield, vervolgens een arm en toen kwam het lichaam van

een man te voorschijn, die in gebukte houding verborgen was geweest in een ruimte, onder den zetel van den chauffeur uitgespaard.

Hij hield het wapen nog steeds op de jonge vrouw gevestigd, en beval nu kortaf:

— Handen op!

Sidderend gehoorzaamde Irene.

En met een waanzinnigen blik in de oogen keek zij een seconde later neer op de glinsterende paternosters, die haar polsen boeiden.

Schuw als een geslagen hond met een blik vol machteloze wraakzucht in de zwarte oogen, die nu dof waren, kroop Irene in een hoek van de auto, vanwaar zij den man, die haar gevangen had, onbewegelijk aanstaarde.

— Ja, ik begrijp het zeer goed, Irene Scharwenka, begon Raffles — want hij was het — gij zoudt thans wel gebruik willen maken van de kleine revolver, welke gij grootvorst Boris hebt afgenomen, als gij er slechts gelegenheid toe had. Maar uw rijk is uit, en uw schoone oogen zullen geen onheil meer aanrichten — althans niet in de eerste jaren. Misschien zal het u een les zijn de huurauto's waarvan gij gebruik maakt een weinig nauwkeuriger te inspecteeren.

De jonge vrouw gaf geen geluid, maar staarde Raffles onafgebroken aan.

— En ik moet voor uw medeplichtige vreezen, dat het slecht voor hem is afgelopen, ging Raffles voort. Gij zult dat schot wel gehoord hebben? Welnu, het zou mij niet verwonderen, als dat afkomstig was geweest uit de tweede revolver waarvan wij uw beklagenswaardigen minnaar voorzien hadden. Ik zal u wel niet behoeven te zeggen, dat hij evenmin beschonken was, als gij of ik thans, maar zich slechts zoo hield.

Weer kwam er geen antwoord.

Onbewegelijk zat Irene daar en scheen met haar blikken haren tegenstander te willen vernietigen.

Maar Raffles was er de man niet naar, om

zich door een blik uit de schoone vrouwenoogen van de wijs te laten brengen.

Hij haalde de schouders op, en besloot wijsgeerig:

— Het ligt er nu eenmaal toe — gij hebt aan het kortste einde getrokken. Gij hebt den slag gewaagd en verloren, gij zult nu de gevolgen moeten dragen.

Eindelijk sprak Irene.

— Wie zijt gij? vroeg zij op heeschen toon? Zijt gij de Satan?

— Volstrekt niet, miss — ik ben slechts een simpele amateur-detective.

— Dat is niet mogelijk! Gij moet over een duivelsche macht beschikken, anders hadt gij ons plan onmogelijk kunnen doorzien.

Weer haalde Raffles de schouders op.

— Houdt het daar dan maar voor, als u dat genoeg doet! zeide hij.

Op dit oogenblik stond de auto stil voor een groot, somber gebouw.

Het was Scotland Yard.

Er kwamen een paar agenten toelopen, waarop Raffles het portier opende, en tot de beide mannen sprak:

— Dit is de vrouw, waarover zoeven naar inspecteur Sullivan getelefoneerd is. Zij is betrokken in het complot tegen grootvorst Boris. Breng haar aanstonds in verzekerde bewaring — over een uur komt er nog een vrachtje!

De beide agenten grepen Irene vast, en voerden haar weg, waarbij ze haar moesten steunen, daar de ellendige vrouw zich thans al haar geestkracht zag ontvliesen en een bezwijming nabij was.

Nog voor de deur achter de gevangene was dichtgevallen, had de man achter het stuurwiel de eigenaardige huurauto, een kranig werkstuk van Raffles' bekwamen chauffeur James weder in beweging gebracht, en zij verdween pijlsnel in de duisternis....

HOOFDSTUK VIII.

WIE HET LAATST LACHT.....

Het was twee uur.

Een fijn motregentje daalde sedert een half uur uit een inktzwarte lucht.

Om en voor het huis van grootvorst Boris dwaalden vage schaduwen, die snel verschenen en even snel weder verdwenen.

Dat waren de politiemannen, die sedert eenigen tijd een cordon om het huis hadden getrokken, nadat de beide uitkijkposten op handige wijze overrompeld waren, voor zij alarm hadden kunnen maken en hunne makkers daarbinnen hadden kunnen waarschuwen.

Binnen in het huis scheen alles in diepe rust en duisternis te zijn.

En toch was het zeker, dat zich daarginds een vijftal inbrekers bevonden, die om één uur over een lagen tuinmuur waren geklommen en sedert een kwartier bezig waren de verschillende vertrekken te onderzoeken naar kostbaarheden.

De laatste maatregelen waren genomen, en over enkele minuten zou de politiemacht, vijftien man sterk, het huis binnendringen, en de bandieten overvallen.

De butler en een andere vertrouwde bedienden waren gewaarschuwd en zouden de deur voor de politie openen of althans als deze soms door een der boeven bewaakt mocht worden, de beide tuindeuren aan de achterzijde van het huis.

Juist voor het sein van den opmarsch werd gegeven, kwam er een auto aanrijden, die op een vijftigtal meters van het huis stilhield en waaruit een man stapte, die haastig op het troepje agenten kwam toeloopen.

Het was grootvorst Boris Michaëlowitch.

Hij scheen aan een groote opwinding ten prooi, en richtte zich tot den detective, die de politieagenten aanvoerde met de vraag :

— Zijn zij werkelijk binnen? Gij herkent mij toch? Ik ben grootvorst Boris.

— Ja, excellentie, dat weet ik! antwoordde de detective met een buiging. De bandieten zijn

omsingeld, wij wilden juist binnengaan. Het verheugt ons, dat gij juist bijtijds zijt gekomen, om ons te vergezellen.

— Hebt gij soms iets anders vernomen omtrent den man die het op mijn leven voorzien had, en die ik heb neergeschoten?

— Niets, Uwe Hoogheid! Dat is ook onmogelijk, want ik ben hier reeds anderhalf uur.

— En die duivelsche vrouw? ging de grootvorst voort, terwijl hij de vuisten balden.

— Die is zeker in de val geloopt, Hoogheid. Zij zal haar verdiende loon niet ontgaan!

— Dan maar naar binnen, mijnheer! zeide de grootvorst opgewonden. Ik ben gewapend en wil u gaarne helpen.

Snel staken de agenten het tuinpad over, en gingen de voordeur binnen, welke door den butler op een kier was gezet.

Geruischloos met de revolver in de vuist verspreidden zij zich door het huis, waarbij grootvorst Boris hun den weg wees.

Onder een deur van een vertrek op de tweede verdieping was een geel schijnsel zichtbaar.

— Daar moeten zij zijn, fluisterde de grootvorst. Dat is mijn werkkamer! Daar staat de brandkast.

De agenten sloopen naderbij.

De detective poogde de kruk van de deur om te draaien, maar zij was van binnen op slot!

— Kom mede, er is nog een tweede deur, fluisterde de grootvorst.

En hij voerde de agenten over de breede, met een dikken looper belegde gang naar een andere deur.

Ditmaal waren zij gelukkiger, want toen de detective den knop omdraaide, ging de deur heel zachtjes open.

— Vooruit mannen! beval hij nu met luider stem.

De agenten stormden met opgeheven revolver binnen.

Daar stonden 5 mannen die zich onledig hielden met pogingen om een geweldig groote brandkast met behulp van de modernste inbrekerswerktuigen open te krijgen.

In een oogwenk ontstond er een felle worsteling, want de inbrekers verdedigden zich als wanhopigen.

— Maak u eerst van hem meester ! schreeuwde Boris Michaëlowitch, terwijl hij op een man wees, die het dichtst bij een der ramen stond. Dat is de aanvoerder ! Daar durf ik wel op zweren !

De man op wien de grootvorst wees, was niemand anders dan dr. Cox !

Met een gebrul als van een wild dier, rukte deze het raam open.

Verscheidene agenten vuurden op hem, maar de kogels vlogen voorbij zijn hoofd, het volgende oogenblik had hij zich over de balkonleuning gezwaaid, had een ver vooruitstekenden tak gegrepen van een zwaren iepenboom die tot dicht bij het balkon reikte, en zich laten vallen.

De dikke tak zwiepte, brak af, maar hield tevens zijn val zoodanig tegen dat hij heelhuids in de vette aarde van den tuin terecht kwam, dadelijk opsprong, wegsnelde, over het lage tuinhek wipte en in de duisternis verdween !

Een ruwe vloek, en dat was het laatste wat men dien nacht van dr. Cox vernam !

Maar met de andere inbrekers liep het minder goed af.

Wel boden zij heftig tegenstand, maar zij waren tegen de overmacht niet opgewassen en na een kwartier waren zij allen met gescheurde kleeren en bebloede koppen geboeid en weggeleid.

Boris Michaëlowitch had zich niet eigenhandig met den strijd bemoeid, daar hij dit blijkbaar beneden zijn waardigheid achtte, maar het licht opgedraaid, bevelen geschreeuwd, met Russische vloeken doorspekt, en den agenten door de belofte van een goede fooi tot meerderen moed geprikkeld.

En nu keerde langzamerhand de rust in het huis terug.

De gevangenen werden weggeleid, de detec-

tive maakte eenige notities en nam afscheid van den grootvorst, die door alles wat er geschied was zeer geschokt scheen te zijn.

Boris zond de bedienden, die waren wakker geworden, weder naar bed, ontdeed zich van zijn overjas, ging achter zijn schrijftafel zitten, maar stond dadelijk weer op, en ging op de brandkast toe, waarvan de deur reeds aanzienlijk geleden had.

Hoofdschuddend keerde hij zich weder om, en stond doodstil . . .

Hij keek in den loop van een zware revolver.

Het wapen werd vastgehouden door een man met een onverbiddelijke uitdrukking op het gelaat, en die den grootvorst strak aankeek.

Die man was markies Beaupré.

Een oogenblik keken de twee mannen elkan- der zwijgend aan.

De grootvorst was de eerste die sprak :

— Zoo, dat was dus uw doel, mijnheer ! Gij zijt hier verborgen geweest !

— Ik was zoo vrij, uwe hoogheid ! antwoordde Beaupré ironisch. Ik heb mij natuurlijk buiten schot van de politie gehouden, en als gij het precies weten wilt : ik heb uren lang in gindsche kast gezeten, waar het vrij benauwd en zeer vervelend was.

— En wat wenscht gij nu ?

— O, dat kunt gij wel begrijpen. Ik heb uw leven gered, ik heb Cox in handen van de politie overgeleverd, ik wensch mijn loon !

Steeds met het oog op de revolver gevestigd, zeide Boris, die een weinig bleeker was geworden :

— Ik had iets dergelijks moeten verwachten ! Mijn vertrouwen in u is dus beschaamd. Maar wat de arrestatie van Cox betreft, daaromtrent moet ik u teleurstellen, hij is ontsnapt.

Beaupré stiet een Franschen vloek uit, stampvoette driftig, en siste :

— De ezels ! Zij komen hier met 15 man, en zij slagen er niet eens in, zich van dien schurk meester te maken ? O, was ik toch maar te voorschijn gekomen ! Ik zou hem niet gemist hebben, dat zweer ik u !

— Ik kan mij volkomen in uw gevoelens in-

denken, mijnheer, hernam Boris op kouden toon. En zeg mij nu spoedig wat gij wilt. Uw revolver maakt mij zenuwachtig.

— Geef mij de sleutels van uw brandkast! beval Beaupré, op korten toon.

— Het spijt mij, dat ik niet aan uw verzoek kan voldoen, ik heb ze niet!

— Wat is dat? riep Beaupré dreigend. Gij weigert?

— Ik weiger niet, ik zeg slechts, dat ik aan uw verlangen niet kan voldoen.

De Franschman keek den Rus met opeengekleemde lippen aan en met halfdicht geknepen oogen en kwam nu:

— Houdt mij niet te lang op, ik ben niet van zins mij door u voor den gek te laten houden, gij hebt de sleutels van uw brandkast natuurlijk in uw zak!

— Ik verzeker u van niet!

— Ga daar staan en haal uw zakken uit. Maak geen dwaasheden, trek een lade van uw bureau open, en werp daar uw revolver in, er zitten nog minstens 5 schoten op.

De grootvorst gehoorzaamde en begon zijn zakken uit te halen.

Hij deponeerde alle voorwerpen voor zich op het tafelblad en wierp de revolver in de open lade, met den loop van het wapen van den ander geen decimeter van zijn voorhoofd.

Beaupré keek aandachtig en argwanend toe en schreeuwde nu woedend:

— Wat moet dat beteekenen? Wat hebt gij met uw sleutels gedaan?

— Ik heb ze niet, dat is alles wat ik u zeggen kan!

Beaupré keek hem een oogenblik strak aan en zeide toen:

— Het is goed, wij zullen aanstonds wel verder zien. In die linkerlade moeten een paar bankbiljetten liggen, naar ik vanmiddag gezien heb. Geef mij die.

De grootvorst opende nu de lade, haalde er een paar bankbiljetten uit en stak ze Beaupré toe, die ze met de linkerhand aannam, terwijl hij met de rechter steeds de revolver gericht hield op het hoofd van den Rus.

Hij liet nu het pakje bankbiljetten in zijn zak glijden en vervolgde:

— Daar onder dien presse-papier liggen nog een paar bankbiljetten, geef op!

Boris nam den presse-papier op....

En het volgende oogenblik vloog het zware voorwerp door de lucht en trof met volle kracht den opgeheven rechterarm van den Franschen bandiet.

De revolver vloog hem uit de hand, en kwam op het tapijt terecht, op eenige meters afstand.

Beaupré wilde er zich naar bukken maar een dreigende stem riep:

— Beweeg u niet, of gij sterft!

Boris had bliksemsnel de revolver weder uit de lade genomen, en richtte haar op het hoofd van den Franschman, die knarsetandend en sidderend van woede langzaam de handen opstak.

Boris stond op, liep om de schrijftafel heen, raapte de revolver van den vloer en stak ze in zijn zak.

Daarop zeide hij op drogen toon:

— De bankbiljetten vervelen zich in uw zak, leg ze maar weer op tafel, wat ik u wil verzoeken. En vooral geen aardigheden, ik schiet op dertig pas afstand een aas uit een kaart.

Beaupré stak de hand in zijn zak en haalde er de bankbiljetten weder uit, welke hij op de tafel wierp.

— Zoo mag ik het zien! riep Boris uit.

Hij nam het pakje snel op, telde de bankbiljetten en liet ze op zijn beurt in zijn zak glijden.

Vervolgens wendde hij zich tot den Franschman en zeide op een toon, die niet kon worden mis verstaan:

— Ga daar op dien stoel zitten.

Zwijgend gehoorzaamde de markies.

— Nu zal ik u binden, want ik heb nog enkele dingen te doen, en gij zoudt mij wel eens kunnen overvallen vóór de politie hier is om u van mij over te nemen!

Nog onder het spreken had de Rus een koord van het zware fluweelen gordijn vóór een der vensters getrokken, met behulp waarvan hij den

Franschman snel en stevig op den zwaren stoel vastbond.

Eénmaal had deze gepoogd den Rus onverhoeds te omvatten, maar een geweldige kaakslag, die hem deed duizelen, had hem spoedig tot andere gedachten gebracht.

— Zoo, en nu zullen wij even Scotland Yard opbellen, zeide Boris, toen de andere onschadelijk was gemaakt.

Hij nam de telefoon ter hand en had zich spoedig in verbinding gesteld met het hoofdbureau van politie.

Hij tastte eenigen tijd onder het blad, trok een geheime lade open, nam er een sleutel uit, opende daarmede de brandkast, en begon de pakjes bankbiljetten en de rollen goudgeld, die zich daarin bevonden, in een klein valies te pakken, hetwelk op een stoel bij het raam had gestaan, en daar blijkbaar door een der bandieten was nedergezet.

Toen het barstend vol was, nam hij het op, trad op Beaupré toe, groette hem beleefd, en zeide :

— Ik heb geen tijd om de komst der politie in persoon af te wachten ! Gij zult wel zoo vriendelijk zijn, haar uit mijn naam mede te deelen, waarom ik u heb laten halen ! Adieu, markies ! En wees voortaan een weinig tactvoller !

En met deze woorden verliet de Rus het vertek en liet den Franschman daar achter in een toestand van de grootste verbazing en schrik.

Vijf minuten later ging de deur open en Boris trad haastig weder binnen.

Hij stond echter verbaasd stil, toen hij het licht op vond, en den gebonden man op den stoel zag zitten, en riep uit :

— Wat moet dat beteekenen ? Waarom zijt gij gebonden ?

— Houdt gij mij voor den gek ? riep Beaupré woedend. Zijt gij vergeten, dat gij dat zelf gedaan hebt ?

— Ik ? Gij zijt gek ! Ik kom zoo juist van Scotland Yard, dat ik geen half uur geleden verlaten heb !

Beaupré werd vaalbleek.

Een vreeselijk vermoeden rees in hem op !

— Wat ! stamelde hij. Zweet gij daarop ?

— Natuurlijk ! schreeuwde de grootvorst. Ik ben na den aanslag dadelijk naar Scotland Yard gereden, vandaar naar het Critérion, om verklaringen af te leggen, toen naar een ziekenhuis om even een onbeteekenende wond te laten verbinden, en ten slotte opnieuw naar het hoofdbureau van politie, teneinde te worden geconfronteerd met Irene Scharwenka !

— Maar dan . . . stotterde Beaupré.

— Wat dan ? Spreek toch ! Wat is hier gebeurd ?

— Weet gij dat niet ? Waart gij er dan niet bij, toen het gevecht met de inbrekers en dr. Cox plaats had ? riep de Franschman, buiten zich zelf van woede en teleurstelling. Hadt gij Scotland Yard dan reeds weder verlaten, toen daar de inbrekers gevankelijk werden binnen gebracht ?

— Ik weet van geen gevecht ! Ik ben hier niet geweest !

— Dan — dan is het John Raffles geweest ! barstte Beaupré los. Ik had het dadelijk moeten vermoeden ! Wij beiden zijn schandelijk bedrogen !

— Dus — hij heeft mijn rol vervuld ? schreeuwde de Rus.

— Kijk maar eens naar uw brandkas ! antwoordde Beaupré ironisch. Die zal u het antwoord wel geven !

De Rus stormde op zijn brandkast toe en gaf een schreeuw van woede, die het geheele huis dadelijk weder in rep en roer bracht.

En terwijl de Rus zoo als een dolle heen en weder liep, en vloekte, zooals hij nog nooit gevloekt had, ging de deur opnieuw open en traden er drie agenten binnen, aangevoerd door den detective Sullivan, een specialen vijand van John Raffles.

— Hier zijn wij, Excellentie ! zeide Sullivan, terwijl hij beleefd tegen zijn pet tikte.

— Zoo — zijt gij daar ! herhaalde de Rus hoonend. Gij komt juist op tijd !

— Wat bedoelt gij ? vroeg de detective verbaasd en vagelijk ongerust.

— Ik bedoel, dat uw fameuse John Raffles

van wien wij zelfs in Rusland hebben hooren spreken, zooeven hier is geweest, mijn rol heeft gespeeld, dien man heeft gebonden, mijn brandkast heeft leeggehaald en verdwenen is!

Sullivan verbleekte en wankelde achteruit.

Aanstands werd hem het geheele complot duidelijk!

Dat was juist iets voor den Grooten Onbekende geweest!

Hij herstelde zich echter zoo goed hij kon, en zeide:

— Hij is ditmaal weder sterker geweest dan wij, Excellentie, dat erken ik volmondig! En

ik kan u niet eens waarborgen, dat gij nog oort iets van uw geld zult terug zien! Maar wat dezen kerel betreft — de Parijsche politie zoekt hem reeds lang — en in dat opzicht is onze tocht dus niet geheel en al vruchteloos geweest! Raffles mag dan een inbreker zijn — hij heeft ons een uiterst gevaarlijke avonturierster en een Franschen bandiet in handen gespeeld! Eere wien eere toekomt!

Een eer die mij een vermogen kost, riep de Rus uit, en hij liet zich kreunend in een fauteuil vallen, terwijl de agenten Beaupré gevangelijk wegvoerden.

De volgende aflevering bevat:

Het geheim van het Eiland.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgerekend.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzameld werk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL;
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885